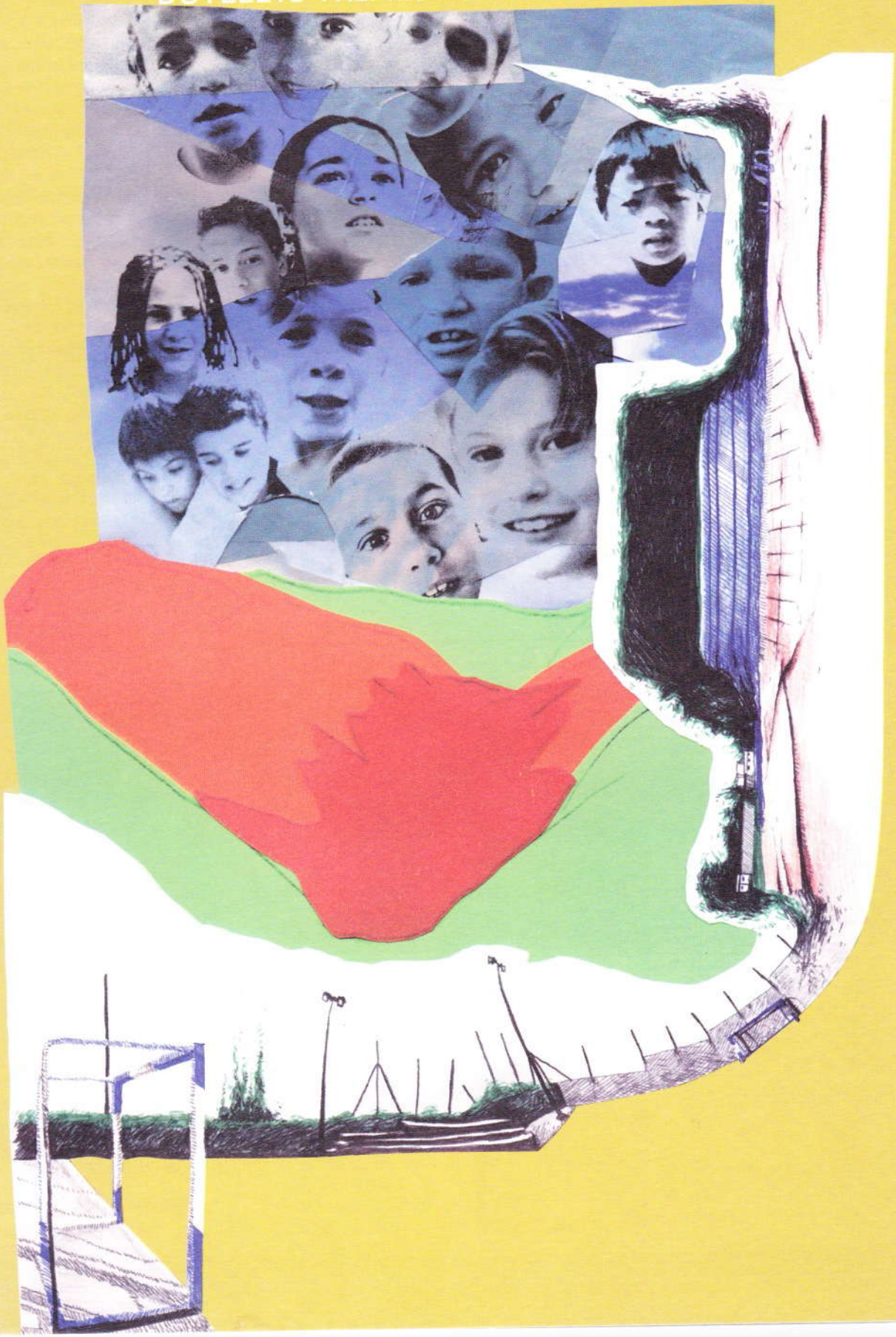
LO PEDRÍS

17

VILAPLANA
Octubre 2004

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

editorial

Pel que hem pogut constatar, Vilaplana no és tan diferent dels altres pobles de la comarca del Baix Camp. Malgrat ser un poble de l'interior i no ser un deliri turístic, sembla que enguany se'ns ha encomanat una mica l'ensopiment i la crisi turística que les nostres comarques han sofert.

Qui no s'ha adonat que el poble semblava més buit de gent que d'altres anys, o que els carrers estaven més quiets ? Qui no ha notat que, en general, les nits han estat més tranquil·les i menys sorolloses? I els actes i les festes del poble, no eren més en família?

Tan de bo que aquesta mena d'ensopiment sigui només el reflex del que ha passat a la resta de contrades de Catalunya. La Festa Major d'octubre està a punt de començar i seria bo que la població d'aquest, el nostre poble, prengués part de la festa per poder fruir-ne tots plegats.

Donar vida al poble ha de ser per a tots nosaltres un orgull i una satisfacció, ha de ser saber-se part d'un nucli de persones que treballen els uns per als altres, ha de ser sentir-se d'aquí i viure aquí.

L'equip de Lo Pedrís us desitja molt bona Festa Major

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Yolanda Martínez
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Tià Anguera
Maria Lluïsa Enguix
Joan Masdeu
Francesc Mariné

Premsa on-line:
Raquel Virgili

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Pau Magrané

Preimpressió:
Serveis Integrals
de Preimpressió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

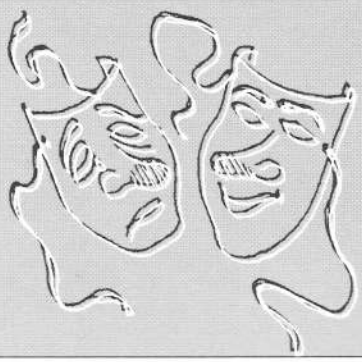
DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

sumari

- Editorial, 2
- Entrevista, 3
- Qüestionari, 5
- El racó de la llar, 6
- Nota de premsa de l'equip de govern municipal de Vilaplana, 7
- Els "monuments" de Vilaplana, 8
- Fototeca, 9
- Repercussions, a la Mussara, del cas «Patacó», 10
- Els Quatre Evangelis, 11
- Mirem amunt, 12
- El didal, 12
- Lo somni d'una donzella de muntanya del segle passat, 13
- Repassant moments feliços una tarda d'estiu, 13
- Menú de Festa Major, 13
- No és iaxò companys, no és això, 14
- Vilaplana estrena revista esportiva, 14
- Set i Mig (història), 15
- Lo cinema a la fresca als "Coles", 15
- Contes a la vora del foc, 16
- La fresca, 17
- Consells per al pacient al·lèrgic, 18
- Violència masclista, 19
- L'estiu a Vilaplana, 20
- Homenatge a la gent gran, 21
- Gràcies,22
- Retrospectiva dels nostres nuvis, 22
- Passatemps, 23

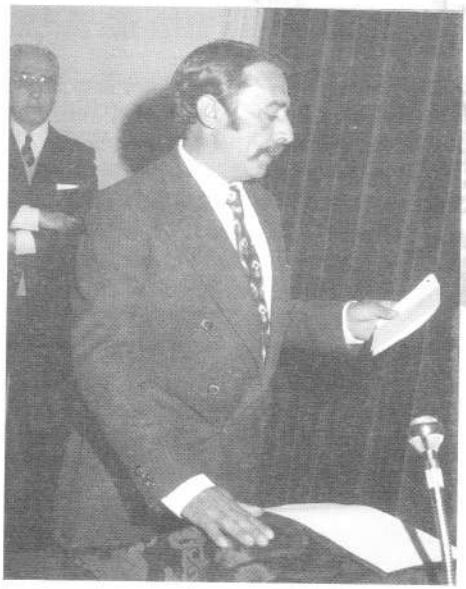
Grup de Teatre de Vilaplana

grup
llibreria
papereria
regal informal
joguines
Av. Prat de la Riba, 33
T. 31 55 16 43201 REUS

AGUSTÍ FERRÉ OBIOLS (1932)

"No has de fer les coses perquè et valorin sinó perquè ho sents, amb il·lusió, amb ganes de servei. Amb actitud de servei al poble"

Durant divuit anys que li ocuparen cinc legislatures, l'Agustí Ferré Obiols (1932) va regir amb tolerància, honestedat i sentit comú l'Ajuntament de Vilaplana. Va ser el primer alcalde democràtic del poble, després de més de 40 anys de dictadura franquista. A més, ocupà els càrrecs públics de diputat provincial per Convergència i Unió, de vice-president del Consell Comarcal i també militià a Unió de Pagesos (UP), des d'on fou designat primer delegat comarcal. Ell és defineix com a catalanista i liberal. Malgrat els càrrecs públics i la ingent tasca que aquestos comporten en quan a temps i dedicació, l'Agustí de cal Mallol sempre s'ha estimat i ha defensat la terra, i, potser per això, mai ha deixat de cultivar-la , com a bon pagès de soca arrel que és.

Quins van ser els teus inicis?
La meva trajectòria pública comença a la Unió de Pagesos. Jo vaig ser el primer delegat comarcal.

De quins anys estem parlant?
Dels primers anys setanta, quan Franco encara era viu i no hi havia dret a reunirnos com a sindicalistes. Ho fèiem de forma clandestina. S'escampàvem per les esglésies i els monestirs, per tot arreu.

Quines funcions realitzaves a la UP?
Allí vaig fer una labor molt important perquè vaig veure que hi havia un caliu, que la gent tenia ganes de que es canviés alguna cosa. I aquella gent, els pagesos, anaven de bona fe, eren molta gent. Hi havia assemblees amb 3.000 persones.

Encara recordes aquells primers afiliats que es jugaven la pell per defensar els interessos dels pagesos?
Sí, i tant. Va ser una labor de molts homes com el *Valent* de l'Aleixar, el *Nubioles*, el *Bastardes*... Aquí al Baix Camp, al principi, vam arribar a tenir 800 afiliats i al Segrià que és la comarca que té més pagesia, en tenia tres-cents. Recordo que quan anava a Barcelona el delegat nacional em deia: "*Òstia*"! Ferré com és possible que aneu tan al davant! I jo li deia: La gent hi ha entrat amb molta empenta i il·lusió.

A la UP tots éreu pagesos o també hi havia estudiants i d'altres obrers?
Tots érem pagesos i el que no era pagès, era enginyer o perit agrònom.

I les vostres inquietuds només anaven enfocades al tema de la pagesia des del punt de vista sindical o també era a nivell polític?
La Unió de Pagesos era un sindicat unitari, democràtic i independent. Que es basava tot amb assemblees. La gent i va entrar amb molta empenta. Jo recordo que a qualsevol presentació que fes la Unió de Pagesos no s'hi cabia. Era nou, era el començament. Eren unes gernacions terribles. A partir d'aquí, és quan et comencen a conèixer els polítics i aquests busquen gent que cridi a més gent nova per tenir opcions de vot. Llavors a mi em van dir si volia entrar en política i presentar-me com alcalde pel poble. M'ho van dir tots els partits i amb bones ofertes.

Quin any era i concreta a quins partits fas esment?
Al 76, l'any de les primeres eleccions democràtiques. Els que em van oferir més van ser els socialistes que m'oferiren el número dos de Tarragona a Madrid. Però jo francament, llavors i ara, per damunt de tot, i sempre ho he dit: sóc catalanista i liberal. I aquests dos trets fonamentals van fer que optés per enrolar-me a les files de Convergència.

Però, el catalanisme i el liberalisme són exclusius de Convergència?
Pel catalanisme, pel liberalisme, pel que fos. Jo en aquells moments com alcalde era una persona pública i tampoc m'interessava massa que em posés en un extrem o a l'altre per captar més gent. I jo vaig considerar que Convergència podia ser el millor. Convergència em va oferir ser diputat provincial, però jo el que menys mirava eren els diners perquè llavors un diputat no cobrava res, només dietes i comissions, de sou ni un duro.

Quant vas formar l'equip de Govern a les primeres eleccions democràtiques del 76, després de 40 anys de dictadura franquista, en quin model de govern vas pensar i en quina gent vas comptar?
Vaig intentar fer un equip de gent d'aquí del poble: el David, l'Albert *Sofia*, el *Còbit*, el *Cantí*, l'Ernest. Que hi hagués una mica de gent de tota manera.

Com van anar les primeres eleccions i com va ser l'entrada a aquell nou model democràtic pel qual s'havia lluitat tant?
No es va presentar ningú més i vam sortir amb moltes abstencions i algun escrit que deia: "*No us volem*". És a dir, que alguns no volien democràcia. Obrir l'Ajuntament va ser una mica allò de la novetat. Trobar els comptes, no dic que els trobéssim malament perquè no els vam ni mirar. Hi havia un efectiu, molt poc, feina rai! No daven un duro. Per pagar el Sans,

Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
• ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
• HERBORISTERIA
• CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CR COMERCIAL REUS
• Subministrament de papereria i escriptori
4atre
Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES
CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

el secretari, molts mesos havíem de firmar el *Còbit* i jo un crèdit a la Cooperativa, perquè no n'hi havia efectiu.

Quines són les primeres coses que vau fer?
La primera obra va ser la pista de ciment que hi ha a les escoles. Feta voluntàriament, com posteriorment la piscina i el casal. Jo no em vull posar galons i la gent ja jutjarà o dirà el que li sembli, però les infraestructures més significatives d'aquest poble van sortir quan jo vaig ser alcalde. Totes: la carretera d'Alforja a la Selva s'aprovà quan jo era alcalde, la Plaça de la Riba, el dipòsit de l'aigua, el carrer Dr. March, els desguassos del poble, el cementiri, l'Ajuntament nou.

A nivell d'infraestructures, el Casal, la carretera d'Alforja a la Selva han rebut crítiques d'altres grups. No hagués estat millor aprovar-ho amb el consens de la gent?
En aquells anys les coses es feien com es podien. Jo ho respecto tot. Quan vaig ser alcalde vaig fer les coses amb humilitat i honestedat. I tot, no és lo més idoni per tothom, com la Plaça de la Riba que no és el més adequat per alguns. Potser sí. Però bé, les coses es fan i el que va al davant ha de tenir les idees ben clares sinó sempre divagarà i no farà mai res. Perquè, fes lo que vulguis que de pegues sempre te'n troben. Pel Casal, en aquells moments, no hi havia possibilitats i es va fer el que es va creure més adequat. El "*Carletes*" ja ho deia: "*Una barraqueta*". Tot fet gràcies a la gent del poble.

En aquella primera etapa de la democràcia, vas témer per algun moment que sorgissin de nou els vells fantasmes de la dictadura ?
No especialment. Però recordo el dia del frustrat cop militar 23-F. Tot just aquell dia es va morir el *Cinto*, i vaig anar al Rosari i la gent em mirava amb una cara de compassió, volent dir: On t'has *fotut*! Perquè ara tothom és bo, la cosa està consolidada però llavors no ho vulgueu saber!

A nivell de poble vau trobar molta oposició de la gent d'esquerres, dretes o independents?
Hi va haver algú que quan es va morir l'*Abdullah* va venir a casa dient-me que no estava batejat i que no podia entrar al cementiri. I no se'l podia enterrar. I jo li vaig contestar: Si tu fossis alcalde potser sí, però ho sóc jo i aquí on hi diu: "*Cementerio Católico de Vilaplana*", no tardarà gaire que hi dirà "Cementiri Municipal de Vilaplana" i com que és del municipi, s'hi enterra tothom. Nosaltres amb bona fe i amb treball vam anar fent el que vam poder.

Quants anys vas fer d'alcalde ?
Hi vaig ser 18 anys. Van ser 5 legislatures.

Et vas sentir poc valorat o se't van fer pesats tants anys de mandat?
No has de fer les coses perquè et valorin sinó perquè ho sents, amb il·lusió, amb ganes de servei. Amb actitud de servei al poble. No esperar mai que la gent et vingui a agrair la feina feta. S'han de fer favors sense mirar ni blancs, ni negres, ni rossos. Fer poble.
Als primers anys s'havia de buscar la pau. Posteriorment es va anar consolidant. Jo vaig tenir la satisfacció que a tota la gent que els hi vaig dir per ser de l'Ajuntament em van dir que sí, menys un que no li vaig dir jo directament sinó que li va dir son pare.

Des d'algun sector, s'ha criticat que cedissis l'alcaldia al cap del PSC de Vilaplana? Ho tornaries a fer?
La gent pot pensar el que vulgui però l'Ernest és un home que òbviament ha de menjar, però té interès pel poble. A les últimes eleccions va passar que la política és bruta i sempre hi ha pactes. Els resultats van ser 3 per Convergència, 2 per PSC i 2 per ERC. Jo havia de pactar amb algú. Amb ERC no, i li vaig dir a l'Ernest perquè li tenia més confiança.

Quan vas entrar a la Diputació?
Hi vaig començar a anar a la segona legislatura. La Diputació tenia una quantitat de "*calers*" que feia esparverar. Vaig fer que tires endavant econòmicament el refugi de la Mussara. Jo era el president de la comissió d'Agricultura, de la comissió de Sanitat i Serveis Socials. Per comissió et donaven dos o tres mil pessetes.

I al Consell Comarcal?
A la tercera legislatura i hi vaig entrar com a vice-president.

Sabem que de jove vas anar a estudiar a Madrid. Durant quant de temps i vas estar i en quin lloc vas cursar estudis?
Vaig ser a Madrid un any sol. Estudiava en una acadèmia que li deien Coello i anava a examina'm a "*El Instituto de San*

Isidro". Allí hi feia taquigrafia, mecanografia, comptabilitat i banca. I amb tot treia notable i excel·lent.

Com és que en aquella època vas anar a Madrid?
Perquè jo hi tenia uns oncles que eren molt grans. Ell va ser caixer de la RENFE, no tenien fills i em van dir si hi volia anar. Jo tenia 14 anys. En aquesta Acadèmia un dia va venir un home que volia un noi per entrar d'ajudant de comptable a la seva empresa, que era el GERPLEX. I el director li va dir: "*Si quiere un chico aquí solo hay el catalán, ahora si quiere chicas hay cuatro o cinco*". Les noies ho feien més bé que jo però els nois no.

Com és que vas tornar tan aviat si t'anava tan bé?
El meu pare va caure malalt, jo tenia 14 anys i ma germà 12, i vaig tornar per ajudar. A més a mi la terra sempre m'ha agradat molt. A casa teníem moltes terres i jo com a fill gran no les podia abandonar.

Per acabar, quin balanç fas del poble després de deixar tu l'alcaldia?
Penso que com a poble d'uns 600 habitants hi ha una bona convivència i la política la gent la té en un segon terme. Si a mi m'haguessin dit que un que no va mai a missa pogués fer la botifarra o la manilla amb el mossèn li hauria dit que s'ha tornat boig. Cal dir que en aquest poble han ajudat molt els capellans: el Dalmau i el d'ara, el Josep Musté.

DOLORS JOANPERE I PITXI

qüestionari

1) Quines mesures creus que s'haurien de tenir en compte per què no es perdin del tot les restes del nucli de la Mussara?
2) A nivell personal, penses que s'hi podria fer alguna cosa o no?

JOSEP JUANPERE

1) La millor manera perquè no es perdin les restes de la Mussara és que sigui un lloc del qual ens en sentim orgullosos de com ho tenim, i que vingui de gust visitar. Algunes de les actuacions que es podrien portar a terme podrien ser:
• Mirar d'assegurar d'alguna manera el que encara queda dret perquè no acabi de caure.
• Revisar que no hi hagi algun lloc perillós per possibles despreniments de pedres o d'alguna paret.
• Mantenir net de males herbes i tot tipus de brutícia com papers, llaunes, etc... . Delimitar uns caminals amb una barana de fusta al voltant de tot el nucli del poble i altres zones properes d'interès.
• Posar a l' entrada del poble un gran plànol del poble tal com era abans i un escrit explicant la història del poble (fundació, habitants, sistemes de vida, causes de la desaparició,...).
2) Sempre es pot fer alguna cosa entre tots.

MARIA HUGUET

1.Estaria bé posar tanques a les runes i conservar-les, ara això està de moda. També estaria bé posar-hi un cartell explicatiu, altitud, habitants que tenia o havia tingut, el seu Patró, de què viuen, etc. Així conservaríem una mica el que va ésser la Mussara.

2.Jo penso que com que la bassa està arreglada, plantar uns quants arbres a la plaça i fer-hi un parell de bancs de pedres, podria ser un lloc d'arribada i bonic de visitar. Cosa de no massa despesa perquè els que ho destrossen tot... sempre hi són. Jo penso que els descendents estarien contents.

MACIÀ JUANPERE

1. Estaria molt bé que no s'acabés de perdre del tot, malgrat que totes les cases són a terra . Em sembla que ara deuen quedar les quatre parets de l'església i el campanar que amb prou feines s'aguanta.

2. A mi , particularment, em faria molta il·lusió que s'hi fes alguna cosa ,encara que només s'arreglés l'església i si fes una ermiteta. Seria una bonica manera de conservar una part del poble on la gent hi podria anar i no trobar-ho tot abandonat.

NEUS FERRÉ

1) És llàstima que es perdi la Mussara del tot però també seria una llàstima fer-hi quelcom que els "gamberros" destrossen com si res.

2) El meu pensar es de no gastar-hi massa per por de no perdreu tot.

MONTSERRAT ANGUERA

1. M'agradaria que ho conservessin tal com està, si pot ser més net i que en tinguessin cura per tal que poguessin conèixer totes les coses maques que ens estem perdent.

2. Sé que seria molt difícil reconstruir l'església i el cementiri, però estaria molt bé!

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS:

1-Rondinava 2-Obrador 3-Mantenia 4-Ablec 5-Nena 6-Inspecció 7-Capar
INICIALS: Romànic
DITA POPULAR: Ni camp prop de riera, ni casa cantonera, ni dona balconera.

construccions
JOAN MESTRE SL
C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

el racó de la llar

ENYORANÇA DOLOROSA

Si bé és cert que en aquest espai de la revista Lo Pedrís us vaig informant de les activitats més rellevants que porta a terme l'Associació de Jubilats i Pensionistes de Vilaplana, aquesta vegada, amb molt de dol, he d'informar d'uns aconteixements que s'han esdevingut últimament i que han estat i són encara causa del més profund sentiment.

Efectivament, el dia 23 de maig passat vàrem tenir la dissort de perdre una de les persones que més han col·laborat en les activitats, festes i aconteixements que han donat vida a la nostra associació des de la seva fundació. Em refereixo, com ja heu suposat, a en Sebastià Mestre i Cardona, conegut amicalment com el "Tià Gori".

Durant els dos últims anys havia detentat el càrrec de comptable a la Junta Directiva i sempre i en tot moment estava disposat a participar i prendre part en les excursions, les festes i els actes que fossin programats dintre de l'Associació.

El seu tarannà alegre, la seva conversa franca, la seva obertura de caràcter, la seva afabilitat amb tothom, el feien apreciar per totes les persones que el coneixien. Tothom servarà un grat i feliç record de la seva persona única.

I com es diu i succeeix que les desgràcies mai venen soles, el passat 6 de juliol vaig rebre la trista nova que el nostre benvolgut i preuat amic Alfons Moreno i Ginés havia mort a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona. Aquesta malaurada notícia em va arribar des de Landau, una població alemanya on, amb l'Associació INTER BAIX CAMP, havia anat amb la Banda de Música de la Selva del Camp a realitzar un intercanvi cultural amb la banda de música d'aquella població. La colpidora notícia em va consternar i durant la resta del dia vaig participar com un autòmat en els actes programats per aquella diada. Totes les notes musicals que arribaven a les meves oïdes, tots els fragments de les interpretacions de les bandes de música d'ambdós països (Catalunya i Alemanya) em sonaven com si es tractés de fragments de la marxa fúnebre de Frederic Chopin. Una profunda tristesa envaïa la meva ànima reforçant encara més el dolor que havia experimentat per la mort del meu germà Sebastià.

L'assemblea del dia 18 de febrer de 2001.

L'Alfons i el Sebastià tenien molts trets comuns, compartien molt bones qualitats: tarannà alegre, conversa franca, obertura de caràcter, afabilitat ... Eren amics de tothom. Podríem dir dels dos conjuntament "amb tothom se les han", perquè era així certament.

L'Alfons Moreno va detentar el càrrec de President de l'Associació de Jubilats de Vilaplana durant prop de 10 anys, gairebé des de la seva fundació, i es pot ben dir que es preocupava sobremanera de desenvolupar les tasques que tenia encomanades al seu càrrec. També va ser membre del Consell Consultiu Comarcal de la Gent Gran i de la seva Comissió Executiva, i participà en el 2n. Congrés de la Gent Gran de Catalunya.

Als benvolguts lectors d'aquesta revista, Lo Pedrís, els agrairia que servessin un grat record d'aquestes dues persones entranyables.

JAUME MESTRE CARDONA

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

JOSEP MESTRE SERRALLER

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

NOTA DE PREMSA DE L'EQUIP DE GOVERN MUNICIPAL DE VILAPLANA

El divendres 27 d'agost, l'Ajuntament de Vilaplana va convocar els veïns a la Casa de Cultura per fer balanç de les actuacions realitzades durant aquest any i explicar els projectes de futur que marcaran la present legislatura, alguns dels quals rebran subvencions del PUOSC 2004-2007 i del PAM. Es tracta d'una altra de les reunions periòdiques que ha establert l'Ajuntament per informar la ciutadania de primera mà.

L'alcalde, Tomàs Bigorra, va fer una exposició detallada del pressupost d'enguany marcat per la liquidació de les despeses contretes no liquidades d'exercicis anteriors, i de l'estat de comptes. El batlle també va explicar els resultats de l'informe sobre el diagnòstic econòmic-financer sol•licitat per l'Ajuntament i de l'informe d'intervenció del secretari sobre les factures pendents de pagament d'anys anteriors per un import de 103.479 €.

També ha remarcat que l'esforç del primer any de mandat s'ha centrat en el manteniment i les millores en el servei d'aigües, i l'enrajolat de les voreres de la rotonda. Tomàs Bigorra va destacar l'arranjament i millora de la Plaça de Catalunya amb un pressupost de 42.000 €. L'obra ha consistit en la substitució i col·locació de tots els serveis soterrats (desguàs, aigua, gas, telefonia, contra - incendis) i la pavimentació amb formigó i llambordes a l'estil tradicional del poble. Actualment l'obra es troba pendent d'acabar a falta de neteja de les llambordes, col·locació del mobiliari urbà i la jardineria. A més, els informes tècnics sol·licitats per l'Ajuntament desaconsellen aixecar el paviment, ja que el pas de persones i vehicles ajudarà a millorar-ne l'aspecte, ja que l'acabat presenta irregularitats i no ha estat l'esperat.

L'alcalde de Vilaplana també va destacar la implantació des de l'1 de juliol de la recollida selectiva de la fracció orgànica com a mesura per reduir la factura de les escombraries, que és una despesa important. Bigorra va detallar-ne la diferència de preu entre tipus de recollides: el cost de la recollida d'escombraries que van a l'abocador o a incineració és de 115,76€ per tona; el cost de la fracció orgànica és de 30€ per tona.

"La clau està en seleccionar bé les escombraries a cada casa, reduint la producció d'escombraries a incinerar i per tant s'augmentarà la producció de la fracció orgànica i baixarà la despesa", va argumentar l'alcalde. En aquest punt, Tomàs Bigorra va demanar als veïns la màxima implicació i col·laboració.

••• Projectes futurs de l'Ajuntament

Quant a les pròximes inversions, l'Ajuntament té previst que l'any vinent s'inicïin les obres d'urbanització dels carrers Àngel Guimerà, Jacint Verdaguer i Doctor Mallafrè amb un pressupost de 303.000 euros, amb una subvenció de 234.000€ del Pla únic d'obres de la Generalitat de Catalunya (PUOSC 2004-2007)- que té un 78% més de subvenció respecte a l'últim quadrienni-. Els veïns van poder consultar el projecte que preveu la col·locació de tots els serveis soterrats i la pavimentació en tots els carrers amb llambordes, amb la qual cosa es conserva el caràcter tradicional d'aquests carrers del nucli antic.

També es van donar a conèixer els projectes que l'Ajuntament té previst de presentar a la convocatòria al Pla d'Acció Municipal (PAM) de la Diputació de Tarragona. Vilaplana té una subvenció de 170.708€, el doble que el quadrienni anterior. Els projectes seran: la millora de l'àrea de voluminosos, millora de l'accés, terrassa i tancament de les piscines municipals i la urbanització de la Plaça de la Vila i carrer Sant Sebastià.

L'alcalde, Tomàs Bigorra, va aprofitar la trobada amb el veïns per explicar-los les actuacions previstes de la Generalitat a la carretera de Vilaplana a Reus (T-704), que s'iniciaran en l'últim trimestre d'enguany i canviaran substancialment les condicions de la carretera. Les obres es divideixen en un tram que va de Maspujols a l'Aleixar amb un pressupost de 600.000€ i una altre tram de l'Aleixar a Vilaplana amb un pressupost de 2.000.000€. L'alcalde republicà manifestava la seva satisfacció per una millora de la carretera tan desitjada, tot i que encara quedarà pendent el tram que va de Maspujols a la carretera d'Alcolea.

L'Alcalde va avançar altres projectes, tot i que es troben en una fase molt incipient, com són: el solucionar els problemes d'abastament d'aigua que pateix la població durant els estius secs amb la construcció d'un embassament per l'aprofitament d'aigua durant la primavera; l'encàrrec d'un estudi pel desenvolupament rural de la Mussara; i la creació del Parc Natural de les Muntanyes de Prades previst per l'any 2005, segons ha informat la Generalitat de Catalunya.

Tomàs Bigorra, com alcalde i president de l'Organisme Autònom de les Muntanyes del Baix Camp, va insistir a explicar el potencial i la situació privilegiada que té Vilaplana per a la implantació i desenvolupament d'activitats econòmiques de turisme rural, encara més amb la creació del Parc Natural. Per tant, va encoratjar els veïns a què s'ho creguin i a que siguin valents, especialment els joves. Bigorra va encoratjar-los a emprendre iniciatives, tot recordant als veïns l'èxit que ha tingut el Restaurant de Ca la Peirona, "per a aprofitar les ajudes que hi han de fons europeus, ja que és una llàstima que no les gaudim".

ELS «MONUMENTS» DE VILAPLANA

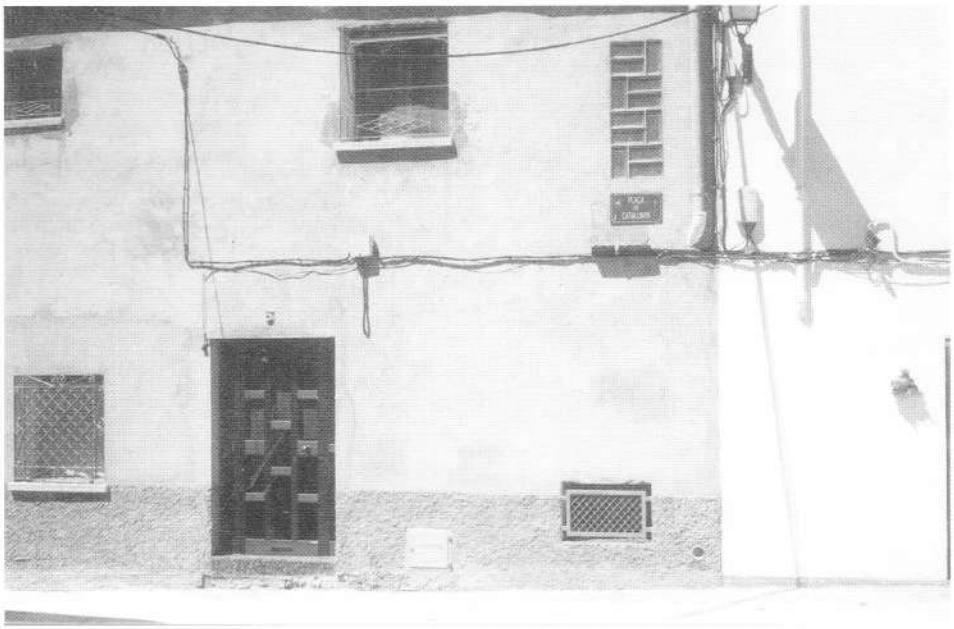
Aquest de la fotografia no és l'únic, els vilaplanencs ja ho sabem, en tenim més. Reflexionant sobre aquests «monuments», no s'acaba d'explicar. El que sí es pot deduir és que són deguts a la «inteloligència» dels mandataris que tenim en cada moment. Els mandataris canvien, l'aparellador és el mateix però és tan injust el que fa una injustícia com el que, podent-la evitar, la consent.

Pels que no ho sàpiguen, i com a recordatori, els diré algun d'aquests «monuments» que sense pensar gaire em venen a la memòria: La depuradora ecològica (tot un èxit), el passeig de la Mussara (quina planificació!), igual que la plaça de Catalunya. Vilaplanencs, heu vist la plaça de Catalunya? Espero que la resta dels catalans no la vinguin a veure. Quina vergonya de plaça!!

Jo alço la veu per a suplicar: No toqueu res més!! El camí de les Tosques està més ben deixat. I sense projectes ni plànols! Però sí fet amb gent de casa i només amb la voluntat de deixar-ho «arregladet», com es feien les coses abans, sense necessitat de tants tècnics però a consciència i sentit comú.

I què em dieu de la plaça de la Riba? És més fonda que el pla del carrer. Això només demostra una ment molt oberta perquè quelcom ignorant ho hauria fet al revés. I el pis del mig? Quin talent! Fet a diferent nivell tenint una utilitat i un aprofitament que només cal anar a mirar, a qualsevol hora, la gentada que hi ha sempre i les festes que s'hi fan. I tot això pel mòdic preu de noranta milions de les antigues pessetes (això diuen que és el que ha costat). Barat, oi?

I aquests no són tots, doncs també podria dir: L'abeurador, el pont de la carretera i un llarg etc., etc., etc., que potser no s'acabaria. Estan treient les voreres i els vianants hem de passar com podem, normalment pel mig del carrer. Diuen que treuen les voreres perquè els carrers són estrets, però és que als carrers amples fan el mateix i cal pensar que per estret que sigui un carrer, la vorera és sempre una protecció tant pel que passa com pel que surt de casa seva. I als carrers amb espai? Els cotxes estan estacionats arrambats a la paret de les cases deixant més espai per passar cotxes. El carrer està tot donat al parc mòbil!

«Monument» a la tossuderia i al poti-poti o mala llet.

Han demanat consentiment al poble per a transformar-lo així? El poble no és dels que tenen càrrecs a l'Ajuntament. El poble és de tots els vilatans. Però aquestes coses només les veuen des de l'oposició i quan arriben a dalt ja no se'n recorden de res del que han dit. Perden la memòria: són uns desmemoriats (quan volen).

I els pregons? Saben, des de fa anys, que no se senten de tot el poble, però, penseu que ho arreglaran? Això ni pensaments; mentre se sentin de l'Ajuntament i de les seves cases, ja en tenen prou! I si els ho dius, fan els desentesos i es queden bocabadats com si fos la primera vegada que ho senten dir, tot i haver-ho escoltat mil vegades, tant de dalt com de baix. I el més anecdòtic és que quan fan un pregó es queden tan convençuts, que si algú es queixa, ells mateixos diuen: –nosaltres ja hem avisat. Però quan els interessa de veritat que la gent s'assabenti d'alguna cosa, passen una octaveta casa per casa. I jo, aleshores, em pregunto, per què no fan un pregó?

Els mandataris d'un poble haurien de ser, per damunt d'ideologies, els defensors dels vilatans i del municipi davant les administracions. I això és el que ens volen fer creure que fan quan en realitat són recaptadors d'impostos en contra del poble i a favor de les administracions i dels seus interessos i només se'n recorden del poble a l'hora de les eleccions. Després perden la memòria.

No penseu que tots els mandataris són iguals. Només parlo de la majoria.

I per acabar, vilaplanencs, penso que sinó tothom, si la majoria, voldríem trobar en algunes eleccions de les properes (perquè a les passades ja hem vist el què!) algú amb ganes de treballar pel poble, però de veritat i no només de paraula. I que les persones com jo que anem a grans (o ja ho som) poguem viure esperant que aquest futur no massa llunyà sigui millor que el passat que hem viscut. I més democràtic!

Tots hi guanyarem!

JAUME JUANPERE (Siquito)

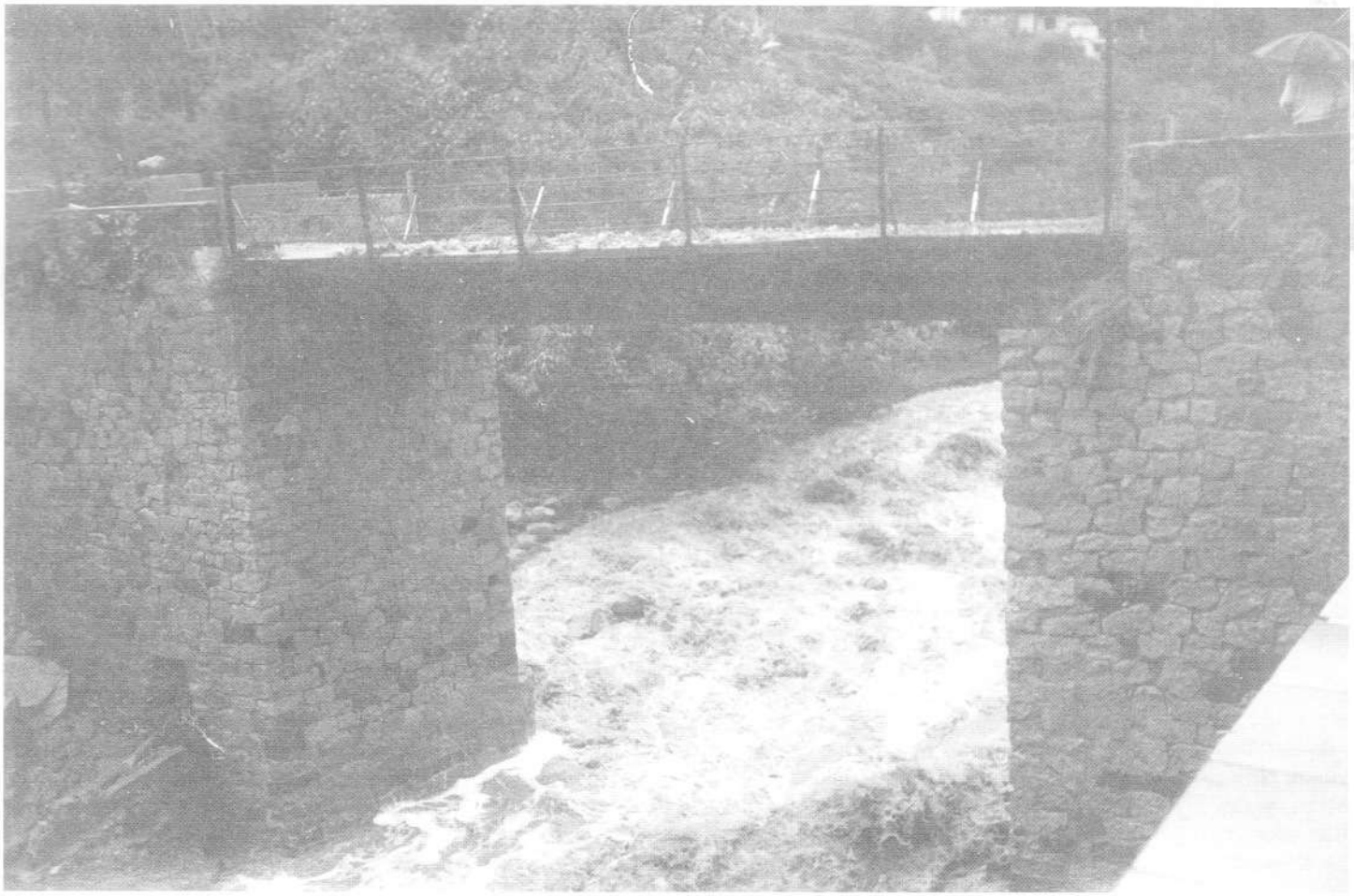
Josep Tost
Queviures i Transports
Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Forn de pa i pastisseria
Llaurado
Pa cuit amb llenya
Avgda Dr Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS LALEIXAR

fina royo,
joaquim royo abelló
arquitectes
C/ Passatge de la Pau, 14, pal. 1a,
08002 BARCELONA
Tel. i fax 933 186 292
froyo@coac.net qroyo@coac.net

ELS AIGÜATS DEL 1994

Foto: MARIA CASANOVA LOZANO

Quan la collita d'avellanes del 94, encara no estava desada amb plenitud a les guaridores golfes, va tenir lloc un dels aiguats més abundosos que hom recorda a la comarca.

Recordo que justament faltaven dos dies per celebrar la Festa Major d'octubre local. Mentiria si afirmés que va ploure durant quaranta dies i quaranta nits, com quan els cronistes bíblics relaten que les aigües van negar la terra i esdevingué el mític diluvi universal, és clar. Exageraria també, si en aquest recordatori apuntés que aquelles poderoses aigües van desbordar els nostres ponts i es van enfilar amunt i amunt pels teulats de les nostres llars.

Tanmateix , el que no s'allunya gaire de la realitat, almenys segons la percepció que tinc de llavors, és que un poderós núvol negre, més fosc que la gola d'un llop, va descarregar amb tota la seva força una gran tromba d'aigua que els seus estralls encara se'n recorden, de ben segur, a Vilaplana, a Alforja, i molt probablement a moltes viles del Baix Camp. En poc temps, menys d'unes hores, i en un espai no gaire ampli d'aquesta serralada *almussarenca* , els experts meteoròlegs locals afirmen que als cingles i a la muntanya van caure prop de cinc cents litres per metre quadrat.

Tot just quan l'aurora havia de despuntar al cel, i no podia fer-ho per la negror que l'esfereïdora tormenta pintava en el firmament, les aigües dels barrancs de les Tosques, de les Valls i dels Garrigots van començar a créixer i créixer de forma espectacular. La força i el poder de l'aigua era de tal magnitud que devastava tot el que li barrava el pas. Res podia resistir el seu poderós embat. Pedres, arbres, arbustos, rames, avellanes, arxius, documents, fonts, casetes edificades a la vora del riu ... eren engolides i transportades als seus lloms corrent avall fins a morir a les salades aigües de la mar. Fins i tot, més d'un afirma haver vist com les caixes mortuòries destinades als nostres futurs difunts, navegaven com a desballestats vaixells.

Al cap de poc temps, com sempre succeeix després d'una gran tormenta, esdevingué l'apaivagadora calma. I amb la calma, vam poder comprovar, amb certa tristesa, que part del paisatge i part del patrimoni municipal havia variat o desaparegut com per art d'encantament. És el cas, per exemple, de conreus ubicats a les Valls que foren derruïts i soterrats; o de l'ombrívola i bonica font del Marió, que va ser engolida per la força devastadora de les aigües; o d'antics, polsosos i valuosos documents, que formaven part de l'arxiu municipal, i que esdevingueren improvisats vaixells de paper; o d'un dels rellotges de corda més antics de la comarca, que formava part emblemàtica del patrimoni local, i que també passà a formar part del gran botí conquerit per l'aigua. I així fins un llarg etcètera que vosaltres mateixos podeu rememorar, evocant aquells fets.

Ara que ja fa deu anys d'aquells aiguats i que s'acosta de nou la Festa Major d'octubre, esperem que la collita d'avellanes del 2004 i tot el que pugui estar a l'abast de qualsevol maleïda i capritxosa tormenta ho posem, amb molta cura, en lloc ben segur.

PITXI

REPERCUSSIONS, A LA MUSSARA, DEL CAS «PATACÓ»

Diverses persones filles de la Mussara —però llavors residents a Vilaplana o a l'Aleixar— i una altra que hi residia però no n'era filla, van ser acusades de participar amb la banda dels Patacons, que era formada per Ramon Roig Recasens, el pare Patacó, fill de Mont-ral, que el 1946 tenia cinquanta-vuit anys. I els seus fills Ferran Roig Suñé, nat a Alcover el 1922, i Ramon i Antoni, també nats a Alcover, sense data coneguda. També en va formar part Josep Martín Menéndez (a) Capità Pipes, fill de Tarragona i procedent de l'exèrcit, que va començar essent confident de la guàrdia civil i que, després, es va ajuntar amb els Patacons.

Va ser una banda de malfactors, sense vinculacions polítiques. Es dedicaven a robar, sobretot per les muntanyes del Baix Camp, per sobreviure. I es van rodejar de col•laboradors forçats i coaccionats, pagesos o pastors d'aquells termes per on ells habitaven: els amenaçaven de mort si no els duien proveïments alimentaris o d'altra mena. Les relacions amb dones van desembocar en amistançaments.

Aquestes dones van ser Engràcia Estivill Esteve, que havia nascut al mas de Morenet l'any 1895, que vivia al carrer del Mig de l'Aleixar, tenia cinquanta anys i era viuda, amb cinc fills, quan la van empresonar, el dia 9 d'abril de 1945, acusada d'encobridora. Al cap de dos mesos, va ser deixada en llibertat; però, vuit mesos després, en virtut d'un suplicatori de la guàrdia civil de Vilaplana, va ingressar novament a la presó de Tarragona, d'on va ser alliberada tres mesos més tard. S'havia amistançat amb el Patacó pare.

També nascuda al mas de Morenet pel gener de 1925, hi va haver Rosa Rius Estivill, resident igualment al carrer del Mig de l'Aleixar. Devia ser filla de l'anterior, acusada del mateix delicte. Era soltera, sense instrucció escolar, tenia vint anys, i va estar a la presó també dues vegades en dates coincidents amb les que hi va estar l'Engràcia Estivill, que es pot suposar que era sa mare. Es diu que la Rosa va tenir relacions amb el Ramon Patacó.

L'altra dona, Francesca Cabré Pàmies, havia nascut a Capafonts el 1908, havia anat a escola i residia al mas d'en Grau. Era viuda de Salvador Magrané Juanpere —cunyada, doncs, del Sebastià Magrané del qual també es parlarà— i tenia tres fills. Va ingressar a la presó de Tarragona als trenta-sis anys, procedent de la Selva, el dia 12 d'agost de 1944, però la vigília de Nadal d'aquell any mateix va sortir en llibertat. Tanmateix, tres anys més tard hi va tornar a ingressar a instàncies de la guàrdia civil d'Alcover i, poc abans de Nadal d'aquell 1947, se la va sotmetre a consell de guerra amb resultat de condemna a sis mesos i un dia de pèrdua de llibertat, per rebel•lió. El càstig se li va acabar al cap de quatre mesos, el 9 d'abril de 1948, per aplicació d'un indult. Va tenir un fill amb el Ferran, fill del Patacó.

Els tres homes eren tots tres de la Mussara. No se'ls va començar a detenir fins el 1946, nou mesos després de la detenció de l'última dona. Josep Estivill Rius va néixer al mas del Pou, el 1905. Era pagès, sense instrucció escolar, casat amb Maria Rius, tenia sis fills i va ser acusat de còmplice de la banda. Quan va ingressar a la presó, el 9 de febrer de 1946, tenia quaranta-un anys. Dedueixo que va ser maltractat, segurament per obtenir-ne més informació de la que realment podia donar. Per l'octubre de 1947, un consell de guerra el va condemnar a sis mesos i un dia. Va quedar alliberat el 9 d'abril de 1948.

Sebastià Magrané Juanpere havia nascut l'últim any del segle XIX, era pastor, no havia anat a escola, s'havia casat amb Maria Nadal Robert, i residia a Vilaplana. El vaig conèixer i cap al 1957-1958 em va ajudar —ben desinteressadament— sol·licitat a causa del bon coneixement que ell tenia del territori. En el curs de les llargues converses que hi vaig sostenir, mai no van aflorar les peripècies que l'havien afligit, a partir del 27 de gener de 1946, quan va ingressar a la presó, per suposat delicte de rebel·lió, un concepte que resulta vague. Sembla que també va patir interrogatoris agressius, durant els vuit mesos que va estar tancat, fins al 16 de setembre d'aquell any.

El tercer va ser Manuel Rius i Mas, nat al mas de Morenet el 1885, pastor, solter, sense instrucció escolar, resident al núm. 30 del carrer del Mig de l'Aleixar, potser oncle de la Rosa Rius de què he parlat abans. Va ingressar a la presó el dia 13 de febrer de 1946, acusat de presumpte delicte de rebel·lió. També se'l devia violentar durant els interrogatoris, però va sortir en llibertat provisional al cap de tres mesos, el dia 5 de maig de 1946.

A tots sis se'ls va aplicar allò que en deien "Cumpliendo período" i "Conformidad Registro Indice", unes expressions críptiques per voler dir que els afectats eren conduïts als soterranis de la policia —en lloc d'enviar-los a la presó— per ser sotmesos a interrogatoris amb la utilització de procediments violents per als quals aquella policia estava especialment entrenada.

Devien compartir domicili, al carrer del Mig de l'Aleixar, Engràcia Estivill, Rosa Rius i Manuel Rius, que suposem emparentats entre ells.

He obtingut tota aquesta informació per gentilesa de Josep Recasens i Llort, d'un llibre en preparació, que es titularà La repressió franquista al Baix Camp (la ciutat de Reus exclosa), que espera veure publicat l'any 2005.

RAMON AMIGÓ

iberCaja

SANT MATEU – Primer Evangeli

Mateu era un dels dotze apòstols, natural de Cafarnaum. Des de la seva taula de recaptador dels impostors de l'imperi romà, va ser cridat per Jesús. Mateu és tradicionalment identificat per Mateu-Leví.

Va escriure l'evangeli en arameu, la llengua dels jueus i més tard fou traduït al grec. És l'evangeli més llarg, té 28 capítols. Una antiga tradició diu que va escriure l'evangeli probablement a la ciutat d'Antioquia de Síria als volts de l'any 80.

L'objectiu del seu evangeli és presentar que "Jesús és l'acompliment de les esperances d'Israel, esperances que van més enllà del propi Israel".

Venerat com a sant, la seva festa se celebra el dia 21 de Setembre.

SANT MARC – Segon Evangeli

Marc (o Joan Marc) no és del grup dels dotze apòstols sinó un deixeble de Jesús. És de Galilea, cosí de Bernabé. Primer fou deixeble de Joan Baptista. Era conegut entre els primers cristians de Jerusalem, que es reunien a la casa de la seva mare.

Ell composà la seva obra (ell en diu EVANGELI) vers els anys 70 recollint unes tradicions venerables sobre Jesús de Natzaret rebudes dels primers testimonis dels fets i paraules del Mestre.

Per Marc, Jesús és el Fill de Déu i el presenta "com un home del poble; no pertany a cap nucli de privilegiats en el sentit econòmic, polític o religiós".

Company de missió de Pau, el seu cosí Bernabé i més tard de Pere en els diversos viatges apostòlics.

Aquest evangeli de Marc és el més breu (16 capítols) i molt probablement el més antic dels quatre.

Venerat per l'Església com a sant, la seva festa se celebra el 25 d'Abril.

SANT LLUC – Tercer Evangeli

Lluc natural d'Antioquia, no era apòstol; era pagà i de cultura grega, metge de professió. Tradicions bizantines diuen que era pintor i fins i tot li atribueixen icones sobre Jesús i Maria.

Fou deixeble i company de viatge de Sant Pau.

Escriu l'Evangeli després de Marc i de la destrucció de Jerusalem (70 dC); se sol situar la composició de l'obra entre els anys 80 i 85.

L'objectiu de l'obra llucana és oferir a Teòfil i altres cristians d'ambient pagà, una garantia que la praxi i l'ensenyament de l'Església s'arrela en el ministeri de Jesús. És l'Evangeli més singular dels quatre, pensat pel seu autor com a primera part d'una obra en dos volums, el relat de tot el que Jesús va fer i va dir continuat per la narració (ELS FETS) del que van dir i van fer els testimonis després de Pasqua.

Sembla segur que va morir als 80 anys a Tebas, capital d'Egipte; el sarcòfag de les seves restes es troba a Pàdua a la Basílica de Santa Justina.

Els metges i els artistes el tenen per patró.

Com a Sant la seva festa se celebra el 18 d'Octubre.

SANT JOAN – Quart Evangeli

Joan fou un dels dotze apòstols de Jesús; nasqué segons sembla a Betsaida de Galilea; germà de Jaume i fill de Zebedeu i Salomé, eren pescadors i companys de Pere i Andreu.

Jesús des de la creu li deixa la seva mare, i ell, Joan, es queda a Jerusalem per tenir cura d'ella i també amb Pere i Jaume, dirigeix la comunitat de l'Església. Els romans el van deportar a l'illa de Patmos; allí, a principis del segle II, va morir a una edat molt avançada.

Veiem sovint l'apòstol Joan representat amb una copa a la mà: és la que, segons la llegenda, li va oferir, plena de verí, el sacerdot Aristodem d'Efes.

L'objectiu d'aquest evangeli és "envigorir i aprofundir la confessió de la fe cristiana de les comunitats primitives".

Consta de 21 capítols. Acaba l'obra dient: "Aquest és el deixeble que dóna testimoni d'això. Ell ho ha escrit, i sabem que el seu testimoni és digne de crèdit".

La seva festa se celebra des del segle IV el dia 27 de Desembre.

MOSSÈN

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel.977342832
mata@llauneria.com

MIREM AMUNT

A vegades tenim la bellesa tan a prop que ens passa desapercebuda.

Els vilaplanencs som uns privilegiats.

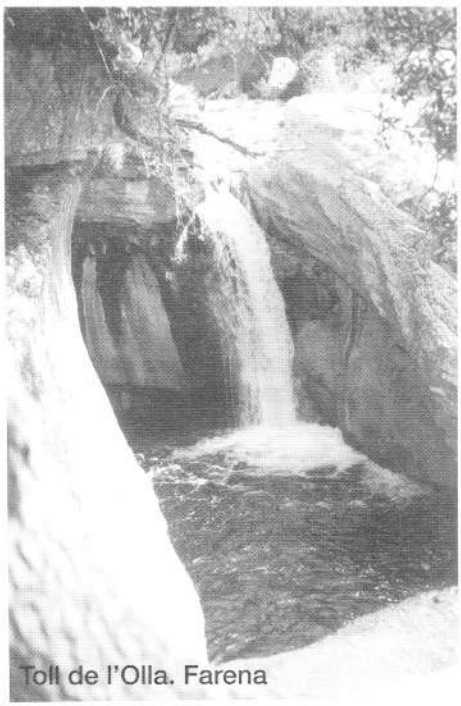
Tenim la gran sort de llevarnos al matí i deleitar-nos amb la serralada que ens recull. I és que som dignes d'enveja, doncs no tothom té la gran fortuna de sortir de casa i fer una passejada fins al barranc de les Tosques, Campanilles o Garrigots i aturar-nos, si ens vé de gust, a esmorzar en un bon racó d'ombra de bosc d'alzinar o de pi o continuar fins la Mussara i vagar per les cingleres. Això sí, un cop estem als cingles hem d' aturar-nos a admirar el paisatge únic i impressionant de la panoràmica, on en un dia clar veurem tots els pobles sota muntanya.

I és per aquest motiu que fa aproximadament un any escàs vam venir a viure a Vilaplana. Amants de la natura i el senderisme, el poder sovintejar dia a dia el contacte amb l'entorn, el gaudir d'aquest conjunt muntanyenc que tenim a tocar encara et lliga més amb el medi que ens envolta.

Sense anar més lluny aquest estiu vam marxar de vacances a la Garrotxa. Amb tots els respectes i admiració per la zona i l'excursió que vam fer al Salt del Brull, quan vam tornar a casa tot comparant fotografies amb les nostres muntanyes, el meu marit i jo vam coincidir que el nostre conjunt de serres no té res a envejar a d'altres i que fa temps que haurien d'ésser declarades parc natural.

Gorgs de la Febró

Toll de l'Olla. Farena

Tenim a l'abast tantes possibilitats mirant cap amunt. Les muntanyes de Prades comparteixen, amb els amants d'aquesta serralada, boscos, fonts on agafar aigua, gorgs on banyar-nos, arbres monumentals, pous de gel, ermites, coves per visitar... infinitat de possibilitats de fàcil accés que he de confessar que tot i que sé que molts indrets són força coneguts per hom sóc recelosa de compartir per por a que s'enamorin i agredeixin la natura.

Així doncs vilaplanencs , nosaltres no tenim els Pirineus, ni cap cim que faci tres mil metres però si una encisadora serralada amb indrets paradisíacs que hem d'estimar perquè formen part del nostre àmbit per poder gaudir i alçar la vista sempre amunt.

YOLANDA MARTÍNEZ

EL DIDAL

Cassoleta d'acer
-o de qualsevol metall-
que ens posarem al dit,
sempre que volguem cosir.

Com si fos una sabata,
he de ser de mida exacta.
Si et ve estret,
et farà mal.
O et caurà a cada moment,
si et ve gran.

Tothom ja sap
que el didal s'ha de posar
al dit més llarg.

La mà serà la dreta.
Si ets de "l'oposició"
(això serà cosa teva)
canvia de posició.

Un didal posat al dit
No en sap res de cap partit.
És només per cosir amb comoditat
Que no et quedi el dit major foradat...

És llis per dins,
i per fora molt gravat
per empènyer l'agulla fàcilment
i tenir-ho tot cosit fan un moment.

Hi ha treballs que requereixen
altra mena de didals:

L'espardenyer,
que treballa amb el sistema artesà,
se'n posa un d'especial
al palmell de la mà.

Els que pleguen les olives,
per no malmetre's les ungles
i per protegir-se els dits,
usen un didal de llauna,
un enginyós aparell,
que és molt útil i molt petit.

No sé què serà pitjor:
Que les princeses no cusin,
o que ho facin, com antany,
amb un cursi didal d'or!

Si veus algú que intenti
cosir sense didal,
no ho dubteu:
No és sastre ni modista,
és simplement un babau!

Ara, prou i endavant!
Un consell:
No cusis sense didal.
Si no fas cas del què et dic,
hauràs de passar la setmana
amb una tireta al dit!

ENRIQUETA FREIXINET MASIP

ENTREAUTO BENZINERA * AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 755 816

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

LO SOMNI D'UNA DONZELLA DE MUNTANYA DEL SEGLE PASSAT

Mare, deixeu-m'hi anar
a Alforja a plegar avellanes,
que així podré guanyar
pel braçalet i arracades,
que no m'heu pogut comprar
per les males anyades.

Mare, deixeu-m'hi anar
a Alforja a plegar avellanes,
que coneixeré molts fadrins
que saben molt de ballar
i beuré aigua de la Boella
que fa molt ben parlar.

Mare, deixeu-m'hi anar
a Alforja a plegar avellanes,
que són més riques que l'or
i me'n guardaré un grapadet,
per fer-me un collaret
per a lluir al meu escot.

Mare, deixeu-m'hi anar
a Alforja a plegar avellanes,
que la gent ens tracta bé,
i si tinc aquesta sort
de que hi floreixi l'amor
potser m'hi casaré.

SALVADOR JUANPERE ESTIVILL

REPASSANT MOMENTS FELIÇOS UNA TARDA D'ESTIU

Quins són els instants més feliços dels humans?
—Quan l'infant es troba mamant del pit de la seva mare?
—Quan aconsegueix mantenir-se dret i donar els primers passos?
—Quan per primera vegada pot tenir molt a prop una acolorida papallona?
—Quan se sent més protegit dels seus?
—Quan pot superar els companys que l'envolten?
—Quan és acceptat?
—Quan creu que és admirat?
—Quan torna amb salut d'una guerra?
—Quan creu o té confiança en ell mateix?
—Quan aconsegueix quelcom que li ha costat molt?
—Quan, mirant a uns altres ulls, creu que l'estimen?
—Quan s'adona que s'ha enamorat i és correspost?
—Quan es casa amb amor?
—Quan té el primer fill sa i bo?
—Quan creu que ha superat una dolença?
—Quan creu que se'n va i es queda?

BALTASAR JUANPERE ESTIVILL

MENÚ DE FESTA MAJOR

Aquest menú ens permet assistir a tots els actes de la Festa, ja que la major part es pot preparar la vigília.

Primer plat: **Ous farcits de peix acompanyats de musclos, llagostins i pèsols.**
Ingredients: *ous, llet, pèsols , llagostins, musclos, lluç, farina, maionesa*

Preparació: Es fan ous durs i quan són freds es parteixen per la meitat, es separen els rovells i es guarda un rovell separat dels altres. Es fregeix el lluç (no massa fregit) i amb el mateix oli es fa una beixamel espesseta, si afegeix el lluç esmicolat i els rovells dels ous trinxats amb la forquilla, s'hi dóna un tomb al foc tot junt i es posa a refredar. S'omplen els ous fent una mica de muntanya de manera que quedi la forma d'un ou sencer i així, de cada ou en surten dos.
Es bullen els llagostins uns 2 o 3 minuts i s'escorren, s'obren els musclos, es bullen els pèsols i s'escorren.
La presentació es fa amb una plata i si posen al mig els pèsols, al voltant els ous posant-hi a cada un una mica de maionesa i tirant-hi pel damunt, ratllat, el rovell que hem reservat i al voltant dels ous els llagostins i els musclos.

Segon plat: **Vedella farcida.**
Ingredients: *De la vedella «el tall que es pela», pèsols, ous, llangonissa, pebrot escalivat, ceba , alls, pastanaga, llorer i herbes*

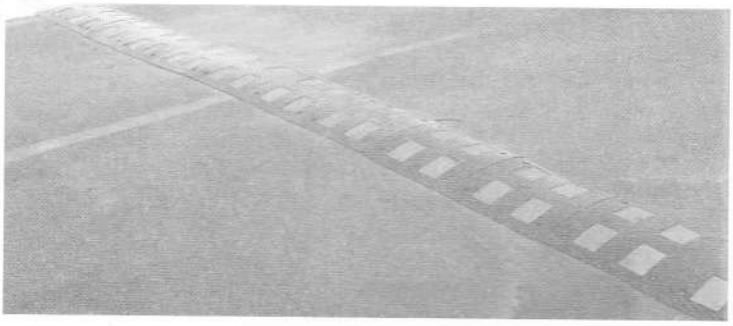
Preparació: Es compra «el tall que es pela» de la vedella i el mateix carnisser ens l'obrirà per pla, que quedi obert com una capçana o tovalló.
Es fa una truita amb pèsols i es posa damunt del tall obert, de llarg a llarg, si posa un tall de llangonissa crua i unes tires de pebrot escalivat. Es cargola com si fos un braç de gitano i es lliga com un tall rodó. Es rosteix com un tall de vedella normal amb: ceba, alls, pastanaga i llorer (i si es vol, altres herbes) i quan està cuit es treu el tall i es deix refredar. Després es treuen el llorer i les herbes i la resta (ceba, alls i pastanaga) junt amb el suc del rostit es passa pel colador.
Es serveix calent posant el tall a rodanxes en una plata de forn i tirant la salsa pel damunt. Es pot acompanyar amb puré de patata.

Postres: Els postres a gust del cuiner. Pel meu gust, crema catalana acompanyada d'avellanes torrades, a ser possible de Vilaplana.

Bon profit.!! **MARIA JÚLIA**

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

NO ÉS AIXÒ COMPANYS, NO ÉS AIXÒ

Benvolguts amics de LO PEDRÍS:

Em dirigeixo a la vostra revista, en qualitat de representant de L'ASSOCIACIÓ DE MARES I PARES DEL CEIP TERESA SALVAT LLAURADÓ de l'Aleixar, perquè sé que el missatge que vull transmetre arribarà a les persones adequades.

Al final del mes de juny del 2004, l'Ajuntament de l'Aleixar ens va fer arribar la còpia d'una carta que havia rebut de la Direcció General de Carreteres de la Generalitat amb seu a Reus, en la qual s'indicava que un grup de veïns de Vilaplana s'havien queixat per la instal.lació d'unes bandes rugoses a la carretera comarcal T – 14 al seu pas per l'Aleixar.

En aquesta carta s'instava a l'Ajuntament de l'Aleixar a retirar les esmentades bandes rugoses el més aviat possible.

L'entitat que presideixo fa gairebé cinc anys que va començar a fer gestions per aconseguir que l'Ajuntament i la Generalitat es fessin càrrec del perill que suposava per als vianants que a diari traspassen la carretera l'excessiva velocitat a la qual circulen els vehicles que hi transiten.

En aquest sentit, vam començar a fer escrits de denúncia a la Direcció General de Carreteres, vam demanar el suport del nostre Ajuntament i fins i tot vam aconseguir que pugés un periodista del DIARI DE TARRAGONA a constatar «in situ», la necessitat d'instal.lar mesures de control i preventives per tal d'evitar accidents.

Finalment, l'any 2003 i després d'un article publicat al DIARI DE TARRAGONA on es denunciaven aquests fets, l'Ajuntament de l'Aleixar va decidir fer-nos costat i va instal.lar les bandes rugoses objecte de les queixes d'aquests veïns invisibles de Vilaplana.

No sabem ni qui són, ni com es diuen aquestes persones que volen treure les bandes rugoses i és per això que ens adrecem a elles a través de les pàgines de LO PEDRÍS.

La nostra intenció seria la de parlar amb aquestes persones, dialogar, i fer-los-hi veure i entendre que aquestes bandes rugoses no s'han instal.lat per fer la punyeta, sinó per una estricta i simple qüestió de seguretat. De fet, d'ençà de la seva col.locació, la velocitat dels vehicles que hi circulen ha baixat en picat.

L'Aleixar fa gairebé quinze anys que va començar un creixement urbanístic a l'altra banda de la carretera que, amb el pas del temps, ha determinat que la carretera passi gairebé pel mig del poble, amb el conseqüent increment del trànsit de vianants que viuen a les cases que s'han construït a la vora.

Si a tot això hi afegim que a l'altra banda de la carretera també hi ha les escoles, el consultori mèdic i les piscines, és fàcil imaginar que el volum de vianants que circulen per aquesta zona és considerable. És per això i només per això que necessitàvem una mesura correctora d'aquest tipus.

Per tant, les bandes rugoses no hi són perquè si, ni per fer la guitza a la gent de Vilaplana, ni per carregar-se la suspensió dels nostres estimats cotxes i de les nostres meravelloses motos. I tampoc és una qüestió que no es pugui negociar, és a dir, si la Generalitat proposés i tirés endavant altres solucions (semàfors, bandes rugoses menys gruixudes, etc.), també serien acceptades.

En poques paraules, no és una qüestió de bandes rugoses per nassos, és una qüestió de sentit comú per tal d'aconseguir l'aplicació d'unes mesures adequades per a solucionar un problema evident, ja ho he dit abans, de seguretat viària.

Per acabar, una reflexió ben simple: és una qüestió de principis. Pensem que no és més important un cotxe o una moto que la vida i la integritat d'una persona i que és millor la prevenció que s'ha adoptat ara que la llàgrima i el lament de la desgràcia d'un possible accident de demà.

JOAN MIQUEL VENTÓS RODRIGUEZ
President AMPA CEIP TERESA SALVAT LLAURADÓ

VILAPLANA ESTRENA REVISTA ESPORTIVA

Sota el nom de **CRONOSPORT** properament apareixerà el primer número d'una nova revista dedicada exclusivament a cobrir tota la informació esportiva local.

Aquesta revista té la voluntat de fer arribar als seus lectors una àmplia i detallada informació de tots els esdeveniments esportius relacionats amb la gent o el poble de Vilaplana.

De moment, la seva aparició serà trimestral i es repartirà conjuntament amb LO PEDRÍS.

Des de LO PEDRÍS volem felicitar a tot l'equip que farà possible aquesta nova iniciativa periodística, ja que ben segur tots gaudirem molt quan la podrem fullejar.

Per molts anys.

LA REDACCIÓ

Solució a la sopa de lletres de La Fresca:

caiman, ratpenat, òliba, porcsenglà, toixó, gripau, ximpanzé, elefant, gall, gat, gos, cavall, tigre, llebre, camell, ós, perdiu, falcó, puput, mallarenga, estruç, rossinyol, pardal, llop, eruneta

• MOQUETES
• PINTURES
• ESMALTS
• VERNISSOS
• COLES
• PAPERS PINTATS
• BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

SET I MIG (Història)

Aquesta és la història de com va començar tot però, no patiu, que no hi ha massa per explicar.

Fa molts anys l'Albert i el Gerard els hi va agafar com una fal·lera per tenir un grup de música en català i tocar per tots els "puestus". Però la idea no va començar a tenir cos fins que van arribar el bateria (l'Antonio) i el baix (el Guillem) pare i fill. Després d'un temps van incorporar el Francesc (el teclista guitarrero) i van batejar-se com a Cingle Roig. Es van presentar oficialment el 13 d'octubre del 2000 a Vilaplana, durant la Festa Major, i al llarg de l'any van anar a tocar pels pobles del voltant com Reus i Vila-seca. L'any 2001, en deixar el grup l'Antonio van haver de buscar un nou bateria, i ves per on, van trobar el Ferran, de Maspujols. Li van dir: "d'aquí a tres setmanes tenim un concert al Molar", i ell va dir "bueno..", i van incorporar dos versions ska al repertori. Allò només va ser un indici de que les coses començarien a canviar.

De tot això en va sortir la necessitat de buscar vents que donessin nous aires al grup, i llavors van recórrer a la parentela. Van enredar a la Núria i al Carles (saxo i trompeta) per fer un concert a les escoles de Vilaplana, l'onze de maig del 2002. Gràcies a aquest concert i a la gent que va venir, ara tenim una taula de so pròpia que ens permet assajar en condicions...

Després d'aquests primers vents en vam necessitar uns altres, però no va ser massa difícil ja que la Mireia estava per allà i es va animar a tocar el saxo. Ella ens va portar el Ramon, el trombó de vares, i així va començar a tenir forma la idea d'un grup que toqués rock, ska, reagge i jo què sé. El seu primer concert va ser a les piscines de Maspujols, l'estiu del 2002.

L'octubre d'aquell mateix any la Roser va pujar a cantar a l'escenari en un altre concert de Festa Major, i només un parell de cançons, però diríem que la cosa ja anava per un camí.

Llavors vam dir-nos que aquest canvi necessitava un altre nom. I vam fer llistes i llistes de noms, i votacions i votacions de les votacions. Total, que ens vam quedar amb el de Set i mig, perquè era idea del Francesc, i amb lo guapo que és, resulta difícil dir-li que no.

Amb el canvi de nom hi vam incloure la obligació (moral, a aquestes alçades) de complir amb nosaltres mateixos i amb la gent que ens segueix gravant una maqueta. La vam gravar un diumenge, cinc cançons a tota llet, als estudis "Nolosé"! de TGN. El Miguel (Macc), el tècnic de so, encara deu recordar la pinta que fèiem, dient-li que havíem pensat de gravar 7 cançons... Bé, al final, va resultar que encara vam aprendre alguna cosa, vam gravar 5 cançons (Tu éret's, Estadio Chile, La darrera esperança, Imagina't i Mira al teu voltant) i en vam sortir amb un CD a les mans, anomenat Comencem de zero, del qual vam fer 250 còpies que han desaparegut. Bueno, nou persones al grup, és força fàcil col·locar un CD a 3 euros...

Aquell 2003, va ser un any molt prolífic pel que fa a concerts, ja que des de l'agost fins a finals d'octubre ja en portaven 10: Vilallonga, Aleixar, Maspujols, Riudoms, Vinaixa, Vilaplana, la semifinal del Gamarock a Reus,... Gràcies a l'experiència d'aquests concerts, i als calés arreplegats (si, vam fer encenedors, samarretes i coses, però això no dóna tant com sembla) ens vam proposar gravar el mes de novembre als estudis "Nolosé"! amb el Macc i el Fernando. La intenció era treure alguna cosa nova i que sonés bé, per això vam invertir-hi més temps, però inevitablement, menys cançons. El resultat: dues cançons que no hem arribat a editar com a maqueta, potser esperant incloure-les en la pròxima maqueta, però que mentrestant han vist la llum en recopil·latoris de concursos, i també a internet.

I què dir d'aquest 2004? Doncs que estem fent varis concerts per la zona, passant-nos ho molt bé i fent ballar a la gent una mica, i també hem estat seleccionats per tocar en semifinals de concursos a nivell de Catalunya: Embarraca't (Figueres), Esclat (Berga), Enganxa't (Reus), i EbreMusik (Tortosa).

Així que ja ho teniu tot, som un grup que comença però que no ho fa des de zero, i que està a l'expectativa, amb ganes i il·lusió.

SET I MIG

LO CINEMA A LA FRESCA ALS "COLES"

Aquest estiu lo Grup de *Jóvens* de Vilaplana hem tornat a organitzar un estiu de cinema. Durant tots els divendres a la nit del juliol i l'agost, el pati de les Escoles s'ha omplert de gent, tant petits com *jóvens* o grans. Aquest any, més o menys, hem fet lo mateix: abans de començar i a la mitja part de la pel·lícula, hi havia la projecció de fotografies de paisatges de Vilaplana i la Mussara, o de fotografies dels *jóvens*, apart, també teníem una barra de bar on hi veníem llaminadures, fruits secs, *pataques*, refrescos i com a novetat *flaixos* de gel per a la canalla... per a refrescar més la nit!.

Les pel·lícules que vam fer van ser: "*Buscando a Nemo*", "*Italian Job*", "*The Ring* (*La Señal*) i com a èxit de gent va ser "*Los piratas del Caribe*". Per acabar la temporada 2004 de cinema també un gran èxit o, millor dit novetat cinematogràfica, va ser la pel·lícula de dibuixos "*Sreck 2*" a més d'un vídeo de fotografies amb música del Grup de *Jóvens*.

Ara, fins que no torni a venir la *caloreta* de l'estiu de l'any que ve, no tindrem més cinema a la fresca, bé, de cinema potser en tindrem algun dia a l'hivern, així no es farà tan pesat esperar lo pròxim estiu!

L'estiu que ve, tenim previstes noves projeccions de fotos i de pel·lícules...

I això sí, volem donar moltes gràcies a tota la gent que ha passat per Les Escoles al cinema a la fresca i...us esperem l'any que ve!

ABEL GUÀRDIA

CASAL Vilaplanenc

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

contes a la vora del foc

Josep Juanpere i
Andrea Juanpere

A questa secció pretén recuperar el llegat d'aquelles persones que ens han transmès la saviesa del passat en forma de contes, històries, cançons i remeis per al cos i l'ànima. Des d'aquí convidem tota persona que recordi històries antigues o que conegui versions diferents de les que aquí s'expliquen, que ens ajudi a enriquir aquesta secció que avui ens regala molt amablement en Josep. Que la gaudiu!

MEI SALVAT

CONTINUACIÓ DEL CONTE

EL GRILL I EL LLEÓ

El grill es va posar a dir
tot el que havia passat
amb aquell lleó malvat
i tots li van dir que sí.
Que sols contés a la història
les desgràcies i les sorts
que es batrien a mort
fins aconseguir la victòria.
Van quedar per l'endemà
tot aquell munt de quitxalla
per a començar la batalla
comptant molt segur de guanyar.
Al dia següent d'això
com eren bastant formals
tots aquells grans animals
van tenir reunió.
Per a presumir el curro
hi havia un gat mesquer
junt amb un gos perdiguer
un bou, un tigre i un burro.
Una cabra, una guineu,
un llop i també un moltó
el porc tocino i bacó
i dels altres, nou o deu.
El lleó es posà a bramar
com aquell que vol tossir
i de seguida es posà a dir
sense saber com començar.
Hola xics, som puntuals
sabreu que en aquesta terra
s'ha declarat la gran guerra
als més grossos animals.
No hi ha por de cap perill
perquè no són caçadors
els que volen ser traïdors
tot és quitxalla i un grill.
Aquest és el capità
d'aquesta revolució
i us dic a fe de lleó
que l'haurà de pagar.
Com que jo desitjo salvar-vos
perquè jo us estimo massa
aniré amb molta catxassa
quedant-me sempre al darrere.
I compte el qui tremoli
sigui bou o sigui mula
perquè el primer que recula
ja pot dir que ha begut oli.
El gat mesquer que s'avanci
a descobrir l'enemic
i si sent cantar ric ric
envestir-lo fins que es cansi.
Apa nois tots caminant
units que és el més segur
no doneu quarter a ningú
que ells tampoc us en donaran.
Tens la banya preparada
tu bou que vas ben armat
al que vegis espantat
clava-li al cul la banya.
Tu, mula, que ets bona mossa
i ets bona per jugar al juli
al que vegis que recula
pega-li una bona guitza.
Els demés el que pugueu
heu de fer sense reparar
i si de cas traïció hi ha
ho pagarà la guineu.
Vull que tots sigueu valents
n'hi ha que són grans bestiotes
el qui no pugui amb les potes
que es giri amb les dents.
L'explicació ja us l'he fet,
anem a buscar la glòria
tots hem de quedar en victòria,
apa, marxem, tirem al dret.
Abans ells no varen ser
prop del combat preparat
ja veien venir espantat
el tal valent gat mesquer.
Tenia tres mosques d'ase
juntes a no poder més
aferrades sota el ses...
fugia com aquell que se'n va de casa.
El veuràs turmentat
sense poder assossegar
mig mort i desesperat
dintre un riu es va llençar.
Els altres veient això
els uns als altres es miraven
jo no sé si s'espantaven
o és que tenien por.
El lleó, tot enfadat,
rabiós i decidit
al moment els donà un crit
dient-lis ¿qui s'ha espantat?
Tireu endavant covards,
si ha fugit el gat mesquer
vosaltres què n'heu de fer,
ganduls, dropos, més que farts.
El qui ho ha fet, ja ho pagarà
us dic a fe de lleó
que si ell us vol fer agafar por
no s'alabeu d'escoltar.
I van seguir el seu camí
va veure aquesta jornada
tots amb la boca badada
al punt de volgué envestir.
Al moment un gran brogit
de mosques i de mosquits
ja me'ls va deixar atordits
i se'ls acabava el pit.
Surten les vespes i abelles,
els tavans, rates-pinyades
sense parar de donar picades
als morros, cul i orelles.
Allí el gran desespero
de guitzes, crits i grinyols
que allí en deu minuts tant sols
tothom ballava el bolero.
Una vespa de fibló
es va posar al nas d'un ruc
això explicar-ho no puc
perquè no té explicació.
De guitzes en va tirar,
de brams i pets en va fer
que fins els seus va fer malbé
sense poder assossegar.
Els lluerts i ratolins
van pensar en una ocasió
les orelles del lleó
són buides, fiquem-s'hi dins.
Una serp de cascavell
que es bèstia que amb la por mata
va servir-li de corbata
cargolant-se pel coll d'ell.
Pobre lleó com plorava
mentre botava un pollí
deia treu-me això d'aquí
que quasi no puc dir fava.
Per aquí, tothom fugia
no havent-se pogut assossegar
per acabar-ho aviat
van deixar la companyia.
El grill tot satisfet
d'aquell combat tan gloriós
va pujar dalt d'un terròs
i va dir, escolta lleó ja ho veus.
Com més grans més rucs,
ja pots tenir a la memòria
que hem aconseguit la victòria
els animals més porucs.
El lleó ple de fiblades
en va tocar pirandó
¡¡¡ves qui ho diria que un lleó
no es pogués girar a mossades!!!
I d'aquell cas tan bonic
que el grill ja mai més s'espanta
i per això sempre canta
ric, ric, ric, ric,....

LA FRESCA

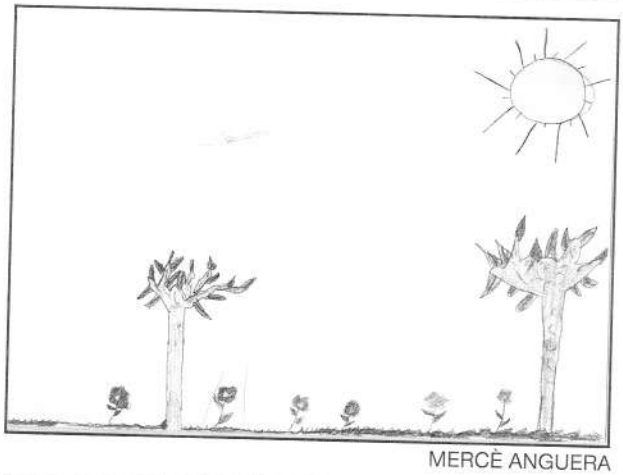
AINA JUANPERE BERNAL

XAVIER PALAU

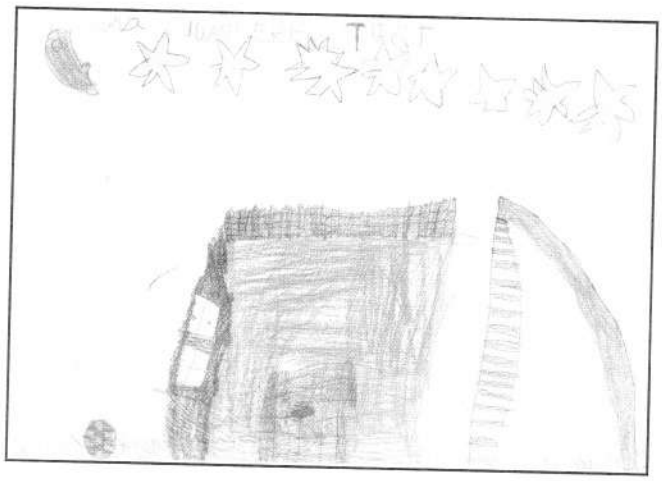
ALBERT VILALTA MARGALEF

MERCÈ ANGUERA

MIREIA JUANPERE TOST

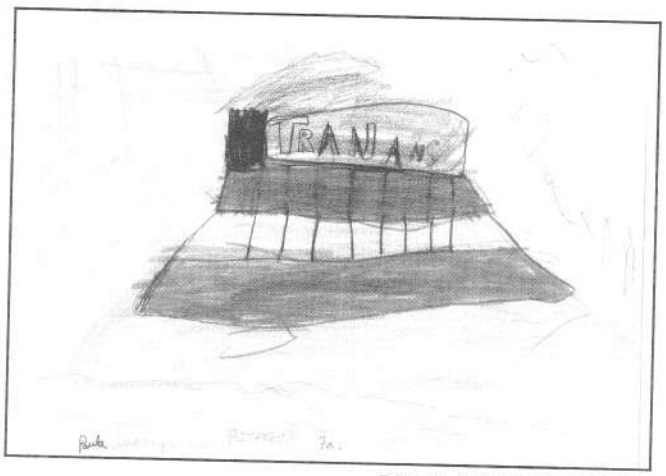

LAIA JUANPERE TOST

o	p	m	s	l	q	i	p	o	l	k	p	e	r	d	i	u	e	x
m	o	c	a	v	a	l	l	m	l	a	j	t	a	g	a	c	i	o
g	h	o	l	o	n	a	l	n	e	l	ç	s	b	u	b	a	n	e
a	o	j	u	n	c	p	o	r	c	s	e	n	g	l	a	s	i	r
l	d	r	e	y	s	l	e	s	t	a	s	o	t	u	p	t	u	p
l	l	m	a	n	s	h	a	n	m	o	j	a	i	r	e	o	b	o
e	p	u	t	n	a	m	n	f	i	s	n	j	u	l	p	o	l	l
o	e	m	p	b	e	u	s	r	d	e	u	v	l	s	g	l	e	o
s	l	a	i	h	c	t	o	s	p	d	s	a	s	n	r	q	a	y
i	c	l	t	o	i	b	a	t	m	t	r	n	i	c	i	m	r	n
r	o	l	f	o	l	p	a	v	c	o	h	u	f	o	p	r	a	i
g	l	a	b	o	l	r	a	r	a	p	n	a	v	e	a	b	s	s
i	l	r	a	ç	e	l	c	i	m	a	u	s	m	v	u	e	p	s
t	o	e	i	u	b	a	r	n	e	r	a	i	l	a	z	r	a	o
n	e	n	b	r	i	j	e	s	l	d	n	a	s	n	o	g	l	r
a	d	g	e	t	p	o	x	i	l	a	l	c	a	r	t	i	i	e
f	u	a	r	s	o	x	f	o	i	l	a	p	c	p	u	t	v	v
e	t	h	u	e	l	i	b	u	r	s	m	d	o	u	t	l	i	s
l	o	a	l	r	j	o	c	c	a	i	m	a	n	l	u	z	y	o
e	l	l	i	a	v	t	u	h	x	a	l	l	e	b	r	e	i	g

CLÀUDIA URBANO i BÀRBARA FRANQUET

Buscar 25 nom d'animals a la sopa de lletres

PAULA JUANPERE BERNAL

CONSELLS PER AL PACIENT AL·LÈRGIC

QUÈ ÉS L'AL·LÈRGIA O ATÒPIA?

L' al·lèrgia o atòpia és una tendència de l'organisme (del sistema de defensa o immunitari) a reaccionar amb respostes exagerades a alguna/es substàncies inhalades, injectades, ingerides o tocades, les quals no provoquen cap reacció a la majoria de persones.

QUINES SUBSTÀNCIES PROVOQUEN UNA REACCIÓ AL·LÈRGICA?

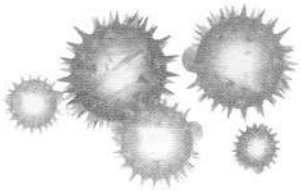
Moltes substàncies poden produir una reacció al·lèrgica; aquestes substàncies reben el nom d'al·lergens o al·lergogens. Els al·lergens més freqüents són: el pol·len de les plantes i arbres, els àcars (insectes molt petits) de la pols de les cases, el pèl i la caspa dels animals, els fongs dels llocs humits, alguns aliments i medicaments i les picades de certs insectes.

COM ES MANIFESTA L'AL·LÈRGIA?

Depenent d'on actuï l'al·lergen, l'al·lèrgia pot manifestar-se en la forma de diferents malalties: rinitis o rinoconjuntivitis al·lèrgica en les seves formes estacional o perenne, asma bronquial, dermatitis de contacte, dermatitis atòpica i urticària. De vegades pot provocar trastorns digestius o bé donar lloc a reaccions generalitzades molts graus que és diuen reaccions anafilàctiques.

COM ES TRACTA L'AL·LÈRGIA?

Bàsicament amb medicaments, a més, en pacients seleccionats s'utilitza un tractament anomenat immunoteràpia (de mecanisme similar a les vacunes). No obstant, el primer que s'ha de fer en tot tractament antial·lèrgic és aplicar unes mesures d'evitar l'algen. Són consells i actuacions que tenen com a finalitat evitar que s'entri en contacte amb la substància que produeix l'al·lèrgia. Aquestes mesures seran diferents en funció del tipus d'al·lergen.

CONSELLS:

Quan hi ha al·lèrgia al pol·len:

- Mantenir les finestra tancades per la nit per prevenir que entri el pol·len dins la casa. Si hi ha aire condicionat utilitzar aire condicionat amb filtres.
- Reduir les activitats a l'aire lliure a primera hora del matí, entre les 5 i les 10, (emissió de pol·len) i també cap al vespre, de 19 – 22 h, (descens del pol·len des de l'atmosfera al refredar-se).
- Quan es viatja amb cotxe tenir les finestres tancades.
- Els dies de major concentració d'ens, romandre el màxim de temps dins de casa. No sortir els dies de vent.
- Sortir de vacances durant el període lliure de pol·linització a una zona lliure de pol·len (platja/mar).
- No tallar la gespa i no posar-se a prop de la gespa tallada recentment.
- No assecar la roba a l'exterior quan hi hagi la màxima concentració de pol·len. El pol·len i el muguet es poden posar en la roba.
- Posar-se ulleres de sol al sortir al carrer.

Quan hi al·lèrgia als àcars de la pols:

- Fer neteges molt sovint al dormitori i a tota la casa amb l'aspirador.
- Mantenir el dormitori ventilat, evitant la humitat.
- No utilitzar roba de llit de llana i plomes, utilitzar-la de fibra sintètica (poliuretà).
- Recobrir amb fundes no permeables als àcars el matalàs i el coixí.
- Tenir poca, o cap, decoració a les habitacions i evitar les cortines i els tapissos. No posar moquetes.
- Retirar les joguines de peluix i els pòsters.
- No tenir prestatges amb llibres a l'habitació.
- Millor no tenir animals de pèl o ploma a casa.
- Evitar al màxim l'ús de substàncies amb olor forta, insecticides, fum de tabac...
- Rentar la roba del llit i les fundes de matalassos a 65ºC.
- Utilitzar acaricides en els matalassos, sofàs i catifes (que també cal evitar en el dormitori de la persona al·lèrgica).

Si es té una segona casa:

- Airejar i ventilar l'habitació quan s'arribi.
- Netejar l'habitació i fer el llit el dia d'arribada amb la roba que es porti de casa.

Al·lèrgies a pèls /caspa d'animals.

- Que l'animal estigui fora de la casa o en una habitació ell sol.
- Que mai estigui a l'habitació de l'al·lèrgic.
- Tenir un llit per a la bèstia i no permetre que dormi fora d'ell.
- Rentar la roba d'on dorm cada setmana.
- I, si és possible, no tenir-ne.

Al·lèrgies a les picades d'insectes:

- No sortir al camp durant la primavera i estiu.

Si no és evitable:

- No utilitzar perfums quan es surti.
- No utilitzar roba de colors brillants i florejats.
- No tocar aliments ensucrats.
- No recollir fruites del terra.
- Mantenir el menjar tapat.
- No anar descalç, millor sabata tancada.
- Mantenir els cubells de les escombraries ben tancats.
- No espantar insectes pròxims a nosaltres.
- En cas de picada d'abella allunyar-se del lloc on s'ha produït.

Al·lèrgies alimentàries:

- Conèixer i evitar l'aliment que produeix al·lèrgia.
- Tenir cura amb les etiquetes dels aliments.
- Prendre molta precaució en situacions de risc: casaments, menjadors escolars, gelateries, estades de vacances...

Al·lèrgies cutànies:

- Humitejar diàriament la pell amb banys que continguin substàncies olioses i/o extractes de civada (avena).
- Aplicar una crema hidratant o emol·lient després del bany.
- Limitar al màxim l'ús de sabons que desengreixen la pell.
- No utilitzar roba de llana o teixits sintètics, utilitzar roba de cotó.
- No s'aconsellen els canvis sobtats de temperatura i d'humitat.
- Clima temperat i humitat relativa són òptims per la majoria de pacients.
- La suor produeix picor i agreuja la malaltia.
- La llum del sol i l'aigua salada són beneficiosos per a molts pacients.

M. TERESA HUGUET I VILELLA

Les violències contra les dones, comeses pels companys íntims de sexe masculí, arriben a dimensions al·lucinants. Entre les causes de mort de les dones d'edats compreses entre els 16 i 44 anys, les brutalitats dins de les parets domèstiques són les capdavanteres de les estadístiques, a Europa, per sobre dels accidents de tràfic i del càncer. En dependència dels països, els percentatges de les dones víctimes de les tortures varia del 25 a quasi el 50 %. A Portugal, per exemple, les dones que declaren haver patit violència per part del marit, amant o ex, són el 52,8 %; a Alemanya, cada any es denuncien quasi 300 casos de dones assassinades pels seus companys: tres víctimes cada quatre dies; al Regne Unit el compte és d'una cada tres dies i les denúncies de maltractes una cada minut; a França cada mes sis dones – una cada cinc dies – mor per les violències d'un home dins la llar: un terç apunyalades, un altre terç matades amb armes de foc i l'altre estrangulades o apallissades; a Espanya (50.090 denúncies l'any 2003) una cada quatre dies, és a dir, unes 100 a l'any, també de les mateixes maneres, més alguna llençada pel balcó, atropellada o cremada viva.

El perfil dels agressors sovint no correspon a les idees més difoses sobre aquest trist tema. Per deformació ideològica, molts i moltes atribueixen les tendències homicides a individus d'escassa instrucció, procedents de les classes socials més desafavorides, però no és cert. En un informe del Consell d'Europa llegim: «es diria, fins i tot, que la incidència de la violència domèstica augmenta en proporció directa a la renda i al nivell d'instrucció» (Estrasburg, setembre de 2002) i subratlla que a Holanda «quasi la meitat dels autors d'actes de violència contra les dones tenen un títol d'estudis de nivell universitari». A França, segons les estadístiques, els agressors són en la seva majoria homes que tenen un cert poder mercès a la seva situació professional. Entre aquests trobem una proporció molt elevada de directius (67 %), de professionals d'àmbit sanitari (25 %), i d'oficials de la policia o de l'exèrcit.

A Espanya, segons Montserrat Comas d'Argemir, presidenta de l'Observatori en contra de la violència domèstica i de gènere, haurem d'esperar encara uns mesos per tenir dades detallades sobre aquests aspectes. Anuncia que una de les primeres mesures que ha pres l'Observatori ha estat endegar una investigació exhaustiva de 12.000 sentències judicials dictades sobre aquest argument. Una vegada es tinguin les conclusions es faran públiques. També es crearà un registre central d'àmbit nacional de mesures contra la violència domèstica per protegir millor les víctimes.

Un altre tòpic: es creu que als països «masclistes» del sud d'Europa les violències sexistes són més freqüents que als països del nord. També aquí cal fer un aclariment. De fet, sembla que entre els països europeus Romania és on la violència contra les dones és més greu, amb 12,62 casos de femicidis l'any per milió de ciutadanes, de dones. Però, paradoxalment, en aquesta relació sinistre, després de Romania venen països on els drets de les dones són àmpliament reconeguts i on les polítiques d'igualtat fa molts anys que funcionen: Finlàndia (8,65), Noruega (6,58), Luxemburg (5,56), Dinamarca (5,42) i Suècia (4,59). Itàlia, Espanya, Portugal i Irlanda estan, en canvi, als darrers llocs.

Des de fa molt de temps els moviments feministes lluiten per aconseguir l'atenció dels governants vers aquest problema. Perquè no succeeix només a Europa. Perquè si diagnostiquem bé les coses hem de saber que aquest problema, a dia d'avui, any 2004, segueix essent el mateix problema de l'any 95, quan a la conferència mundial de dones que es va celebrar a Pequín l'any 95, promoguda per la ONU, es va definir aquest crim de la violència contra les dones, com el crim més nombrós i, a la vegada, més encobert i més generalitzat al món. Ha assolit a l'escala planetària un tal índex de gravetat que l'hem de considerar de les majors violacions dels drets de la persona humana, un greu problema de salut pública.

El fet que generalment les víctimes pateixen aquestes violències a casa ha constituït – anys enrera – pel que fa a les autoritats, una fàcil excusa per rentar-se les mans, qualificant-les de «problemes inherents a l'esfera privada», reforçant així la indignant doble moral burgesa, a més de constituir una hipocresia escandalosa. Ara, després d'anys de reivindicacions feministes, sabem que el privat és públic, i que aquest tipus de violència és el reflex d'una desigualtat històrica en les relacions de poder entre homes i dones, deguda essencialment al patriarcat: un sistema fonamentat sobre la idea d'una «inferioritat natural» de la dona i d'una «supremacia biològica» de l'home. És des d'aquest sistema on neix la violència.

Les feministes continuem treballant, denunciant, exigint, sense treva. La Marxa mundial de les dones al Fòrum social de Porto Alegre, al gener de 2002, presentà dues reivindicacions: l'eliminació de la pobresa i l'eliminació de la violència contra les dones. En el punt 3 es diu: «Que els Estats implementin plans d'acció, programes i projectes eficients amb recursos financers i mesures adequades per a posar fi a les violències vers les dones. Aquests plans d'acció han d'incloure en particular els elements següents: prevenció, sensibilització del públic, seguiment judicial, «tractament» dels agressors, investigacions i estadístiques sobre la violència, cura i protecció de les víctimes, educació no sexista, accés fàcil al procediment penal, formació de jutges i policies».

No podem baixar la guàrdia, el problema és un problema social, és un problema de tots i totes, n'hem de ser conscients. Fins i tot caldria demanar un tribunal internacional permanent per les violències infligides a les dones.

CORAL CUADRADA,
coordinadora del GRÈC (gènere, raça, ètnia i classe)
de la URV

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105
Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.
AGR BOTIGA
Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

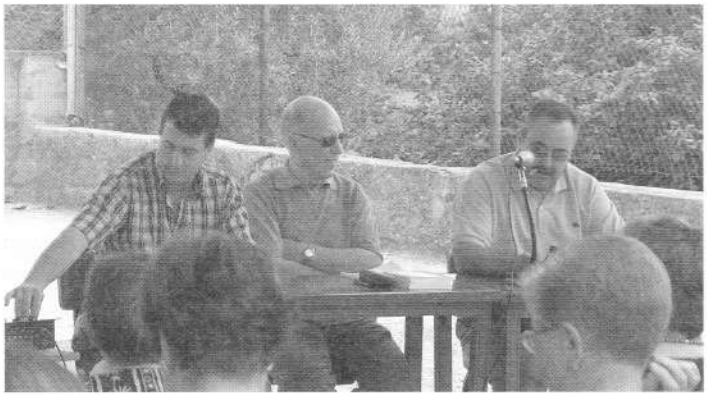
l'estiu a vilaplana

QUÈ VOLEM FER DES DE LA CASA DE CULTURA

Durant els primers mesos de l'any, un nou grup de persones vam prendre el relleu de la CASA DE CULTURA. El compromís que des d'un bon començament volem dur a terme és oferir tot un seguit d'actes de caràcter mensual: conferències, exposicions, concerts...

Cal dir que fins a aquest moment, la participació de la gent ha estat en alguns casos força positiva. La nostra actuació va començar al mes d'abril. Amb la presentació a la SALA PARROQUIAL de l'exposició "EL PA GUANYAT DIA A DIA", a càrrec de l'arxivera i historiadora Carme Puyol. Pocs dies després i amb motiu de la diada de SANT JORDI, la Mª Teresa Vallverdú va deleitar a un bon nombre d'infants amb els seus contes. L'escriptor alforgenc, Miquel Salvador Jassans, va ser el nostre personatge convidat del mes de maig. Coincidint amb la Festa de la GENT GRAN, va presentar el seu llibre "EL SECRET DELS PERGAMINS CÀTARS".

El grup de teatre reusenc, TEBAC, va ser l'encarregat durant la segona quinzena de juny, de fer-nos gaudir d'unes lectures carregades de bon humor i molta ironia.
Llàstima que només hi assistissin quinze persones!

Pel que refereix al mes de juliol, les Jornades Culturals van prendre el protagonisme com cada any. Començàrem amb un concert de música tradicional al pati de les escoles. L'Antoni Mas, amb les seves històries tan plenes d'anècdotes divertides, va fer que el públic assistent gaudís d'una estona ben agradable.

Els infants disfrutaren amb el grup tortosí "CALAIX DE SASTRE" i amb els contes de la Fran Miró.

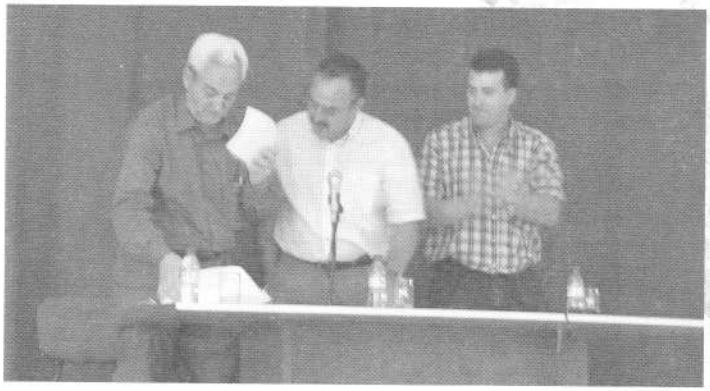

Cal ressaltar la conferència que la Maria i la Rosa van fer sobre "EL TRACTE AMB ELS CAVALLS", la Sala Parroquial, es va omplir de gom a gom.

La Revista LO PEDRÍS organitzà el VILAPLANA RESSONA 04.

Per acabar l'advocat Jordi Salvat protagonitzà una xerrada sobre "SUCCESSIONS I HERÈNCIES" i el senyor Albert Manent conclogué les jornades parlant de "NOMS DE LLOC DE VILAPLANA I LA MUSSARA".

A partir d'aquí, pensem que les properes Jornades Culturals s'han de millorar. És per això, que els membres de la CASA DE CULTURA desitgem que els vilaplanencs sortiu, que participeu i que opineu.

JORDI MATEU
President de la Casa de Cultura

FESTA HOMENATGE A LA GENT GRAN
30 de maig de 2004

CALAPEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

SOPAR A LA FRESCA

El dissabte 28 d'agost la Casa de Cultura va organitzar un sopar a la fresca al pati de les escoles.

Després de sopar i acompanyats d'una mica de pluja vam gaudir d'un concert del nicaragüenc Richard Loza, que ens oferí *"Un recorrido por la geografía musical Latinoamericana"*.

Loza és el compositor i l'intèrpret de la banda sonora del documental *'MAQUILADORAS'* i aparegué a la pel·lícula de Ken Loach, *Carla's Song*.

LA REDACCIÓ

GRÀCIES

El 19 d'agost de 1954 va començar la història d'amor del Josep i la Montserrat que, com podeu veure en la imatge, ha crescut i s'ha multiplicat amb els anys i és més viva que mai.
Volem donar les gràcies a tota la família i amics que, amb les vostres mostres de suport i afecte ens vàreu ajudar a fer d'aquestes noces d'or una jornada plena d'emocions.

FAMÍLIA AYMAMÍ-BIDÓ

RETROSPECTIVA DELS NOSTRES NUVIS

Amb aquesta petita retrospectiva hem volgut fer un petit repàs a la nostra història. Sobretot als protagonistes: les parelles de nuvis.

Al llarg dels anys les parelles han fet tot tipus de casaments, luxosos els que menys i bastant casolans i frugals els que més (fins ben entrats els anys 60)

Amb molts acompanyants o com en diem aquí, només amb els propis.

Casant-se al mig dia i fent força festa i un gran convit, de bon matí, o per allà a les set per no haver de convidar (atès que la majoria no s'ho podien permetre)

També en circumstancies de dol i/o, fins hi tot, en casaments arranjats o en segones núpcies. En aquest últim cas els nuvis, al vespre, rebien un tractament especial per part del jovent del poble. Els feien el que s'anomenava "les noces", que consistia en cantar i fer gresca a la porta o sota les finestres del nou matrimoni fins que sortien i convidaven a tothom a coca o bunyols, avellanes torrades i beure el que fos (absenta, vi ranci o moscatell) la qüestió era fer força gresca (jo encara em recordo de l'última: a aquell nuvi, sortosament, encara li queden moltes coses per explicar-nos)

Quant als vestits, sobretot els de les núvies, han anat canviant també al llarg dels anys i de les circumstàncies, tant familiars, socials com econòmiques.

A l'època de les nostres àvies (pels volts dels anys 20 i 30) la majoria de les noies es casaven amb un vestit de carrer, fosc. Bàsicament, suposo, que per poder-lo aprofitar després (el negre sempre ha servit per a tota ocasió). Les noies de casa bona, però, sí que es casaven amb el que entenem tots com vestit de núvia.

Això va durar fins a començaments dels anys 60. I estava tant arrelat aquest costum que estava mal vist que una noia que no fos, diguem-ne, "de possibles", es casés d'altra manera que no fos de negre.

Els homes, per altra banda, no han canviat massa al llarg dels anys normalment de fosc i més o menys elegants, en funció de les possibilitats. A finals de segle XIX i començaments del XX, només portaven corbata els anomenats "senyors".

El viatge de noces també ha evolucionat molt. Durant molts anys el més lluny que s'arribava era a Barcelona i alguns a Girona (molts, segurament, perquè hi tenien algun parent o conegut) Els hotels i les fondes només se'ls podien permetre quatre gats ...

Una altra cosa eren les fotografies, que és el que ara ens ocupa. Pocs es podien permetre contractar un fotògraf per a l'ocasió i, és clar, pocs aparells fotogràfics particulars hi havia per les cases.

Aleshores (i fins ara fa uns 40 anys) aprofitant el viatge de noces a ciutat o fent una anada a Reus, es prenien la roba del casament, anaven a cal retratista, es canviaven i es feien la fotografia. Em consta, però, que no tots els nuvis portaven en aquesta foto la roba que tocava, sempre hi ha algun despistat o poc previsor.

Bé, la gran majoria de vosaltres, estimats lectors, us deveu preguntar perquè explico tot això que coneixeu tan bé i de primera mà, però és que, pels qui som una mica més joves totes aquestes històries són bones de recordar, encara que només sigui per fer una mica de contrapès envers la majoria de bodes actuals, a les quals sembla que el concepte "prou" s'hagi deixat una mica de banda (tot i que hem de reconèixer que avui dia les parelles de nuvis fan moltíssim més goig)

Confiem que aquesta exposició, que entre tots ens heu ajudat a muntar, us entretingui, diverteixi i aconsegueixi fer-vos recordar moltes persones o moments més o menys llunyans.

Moltes gràcies.

TERESA SERRA

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

En aquesta graella us sortirà una dita popular catalana que aconsella sobre camps, cases i dones:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
A			■					■				
B	■			■						■		
C	■					■						
D				■			■					■
E										■	■	■

Primer heu de trobar les paraules corresponents a aquestes definicions i després traslladar cada lletra a la casella corresponent :

1 – Murmurarà queixant-se i trobarà moltes pegues a tot.	— ---- ---- ---- ---- ---- ---- ---- ---- E8 A11 E6 D8 B6 A1 C5 B8 D11
2 – Taulell, lloc on algú fa un treball manual.	---- ---- ---- ---- ---- ---- ---- D9 E1 D2 A5 B2 E5 A10
3 – Els donava els aliments necessaris per viure, per exemple a les criatures.	---- ---- ---- ---- ---- ---- ---- A6 C8 D10 C10 D1 C12 A2 B9
4 – Ballada de sardanes.	---- ---- ---- ---- E9 A7 E3 B7 C2
5 – Noia petita.	---- ---- ---- B11 B3 C9 E2
6 - El que et fan a Hisenda quan et demanen tots els papers.	---- ---- ---- ---- ---- ---- ---- ----- B12 D5 C4 A12 E7 E4 C7 D6 C11
7 – Tallar allò que no sona a algú.	---- ---- ---- ---- A4 D3 A9 C3 B5

INICIALS VERTICALS : Art de l'Edat Mitjana

F. MARINÉ

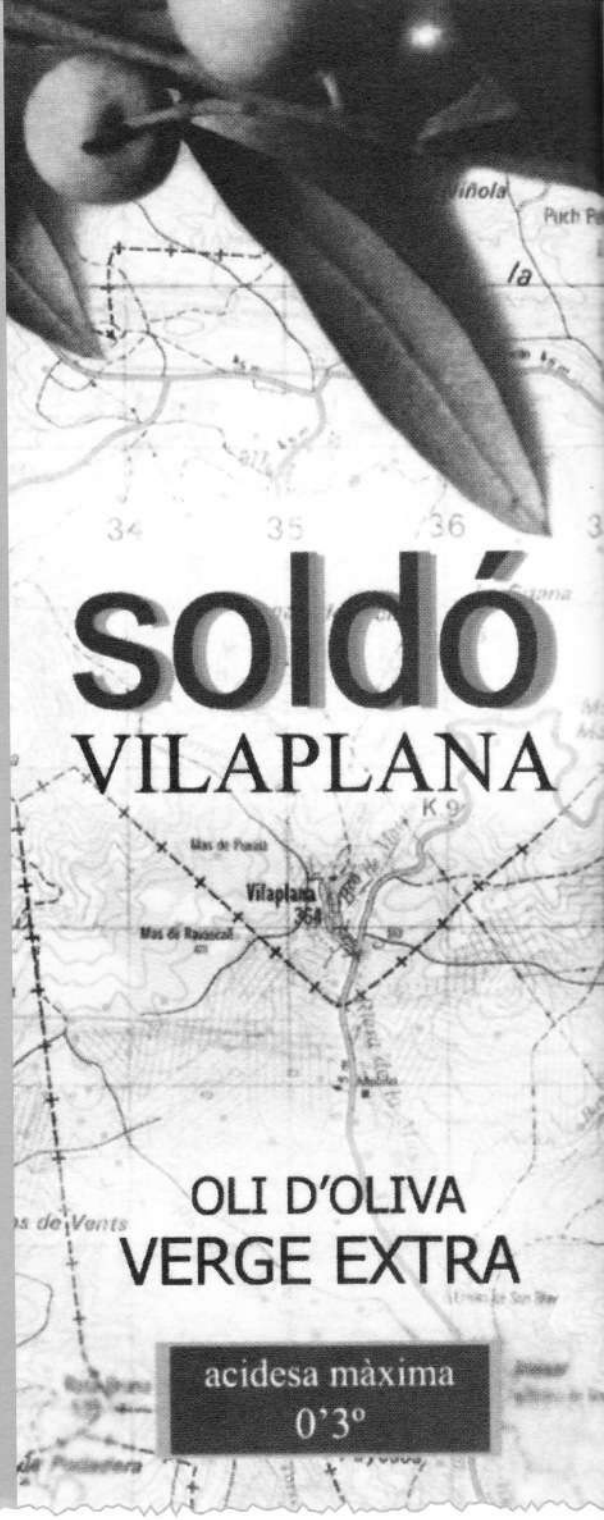
PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28 43380 VILAPLANA

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA